

TWO Chapter 617 ซัดขึ้นบนเกาะร้าง

“ถ่ายทอดคำสั่งให้กับขุนพลเจิ้งเหอให้นำกองเรือไปยังเกาะร้างในทันที เขี้ยวน้อยจะพาข้าตามไปหาพวกเจ้าในภายหลัง” ก่อนจะออกไป โอหยางโซวตะโกนไปทางเนินต่ำเมิ่ง

ด้วยพลังของบอสหมิกยักษ์ ถ้ามันเข้ามาโจมตีกองเรือ แน่แน่นอนว่า จะต้องมีความสูญเสียเป็นจำนวนมาก โอหยางโซวไม่อาจยอมให้เป็นอย่างนั้นได้

ดังนั้น เขาจึงต้องออกไปจัดการกับสถานการณ์ เพื่อซื้อเวลาให้กับกองเรือได้เท่านั้น

บนท้องทะเลอันกว้างใหญ่ ท่ามกลางพายุที่รุนแรง โอหยางโซวนั่งอยู่บนตัวเขี้ยวน้อย ดูราวกับเป็นเทพสงคราม พวกเขาพุ่งออกไปด้านหน้า ทิ้งกองเรือไว้ที่ด้านหลัง

เมื่อเจิ้งเหอได้รับคำสั่ง ดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยอารมณ์

‘ขอให้ท่านลอร์ดกลับมาอย่างปลอดภัย และข้ายินดีจะตายเพื่อท่าน!’ การแสดงออกของเจิ้งเหอเปลี่ยนไปเป็นจริงจัง เขาเริ่มใช้กลองศึกเพื่อออกคำสั่งกองเรือทั้งหมด

เป้าหมายของหมิกยักษ์ก็คือ โอหยางโซว ดังนั้น เมื่อโอหยางโซวออกไป พวกมันก็ไม่สนใจกองเรือที่กำลังถอยหนีออกไปอย่างช้าๆ

เหล่าผู้โชคดีที่รอดชีวิตมาได้ มองกลับไปทีระยะไกล ตอนนี้ บอสหมึก
ยักษ์ได้หยุดกรีดร้องแล้ว หนวดที่โผล่ขึ้นมาเหนือทะเลของมัน ได้สร้าง
คลื่นขนาดใหญ่ขึ้นมา

คลื่นได้สร้างอุปสรรคขวางทางโอหยางโซว แต่ก็ช่วยผลักดันกองเรือ
ออกไป

โอหยางโซวคิดถึงสถานการณ์อย่างจริงจัง ก่อนที่เขาจะเปิดใช้
การครอบครองอสูรในทันที เขาแปรสภาพเป็นอสูรร้าย และเขามี
ขนาดตัวเพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า แม้กระนั้น เมื่อเผชิญหน้ากับบอสหมึกยักษ์
เขาก็ยังคงดูตัวเล็กราวกับมด

หลังจากที่สังหารซีโหยวแล้ว โอหยางโซวก็ได้รับแก่นเลือดเทพอสูรมา
จนสามารถปลุกสายเลือดครั้งแรกได้ ดังนั้น แม้ว่าเขาจะแปรสภาพไป
เขาก็ไม่ได้รับผลข้างเคียงมากเกินไป สถานการณ์ของเขาแตกต่างไป
จากสภาวะบ้ำคลั่งของชนเผ่าคนเถื่อนภูเขา

อย่างมากที่สุด เขาจะสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ชั่วคราว ก่อนจะ
กลับเข้าสู่สภาวะปกติ

นี่เป็นเหตุผลที่โอหยางโซวกล้าที่จะใช้มัน ไม่อย่างนั้น หากเขาออกมา
เผชิญหน้ากับบอสหมึกยักษ์โดยปราศจากความแข็งแกร่ง เขาคงจะ
ตายในเวลาไม่นาน

ก็ ก้าว!

บอสหมึกยักษ์กรีดร้องด้วยความโกรธ และหนดของมันก็พุ่งเข้าหาโอ
หยางโซว

หนดนี้ดูเงาะงะและรุงรัง แต่มันก็รวดเร็วและคล่องแคล่วเป็นอย่างมาก เดิมมันห่างจากเขานับสิบเมตร แต่ในฉับพลัน มันก็มาปรากฏ
ตรงหน้าโอหยางโซว และเต็มไปด้วยจิตสังหารที่รุนแรง

โอหยางโซวไม่กล้าที่จะพุ่งไปข้างหน้าต่อไป อย่างช่วยไม่ได้ หนดนี้มี
ขนาดใหญ่เกินไปอย่างแท้จริง โอหยางโซวแทบจะไม่มีโอกาสได้หลบ
มันเลย ด้วยพลังของหนด มันทำให้เขาเสียการทรงตัว จนเกือบจะตก
ลงไปในทะเล

ในช่วงเวลาที่สำคัญ โอหยางโซวได้ใช้ปฏิกิริยาที่รวดเร็วของเขา แทะง
หอกเทียนโม่เข้าไปในหนด และยึดจับมันไว้

การโจมตีนี้ของเขาเป็นเหมือนกับการสร้างรอยขีดข่วนเล็กๆให้กับ
บอสหมึกยักษ์

หนดขนาดใหญ่กวัดแกว่งไปมา ขณะที่โอหยางโซวก็พยายามอย่างสุด
ความสามารถ

เขาถูกเหวี่ยงไปมา จนรู้สึกได้ว่าอวัยวะภายในปั่นป่วน

แม้ว่าจะอยู่ในทะเล แต่หากเขาถูกกระแทกลงไปจริงๆ มันก็ไม่ต่างจาก
กระแทกไปที่พื้นแข็งๆ

พายุในปัจจุบันทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ฝนที่ตกลงมา ราวกับมันจะตกลงมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ในสายฝนนี้ โอหยางโซวไม่สามารถจะเปิดตาของเขาได้เลย ความคิดเดียวของเขาก็คือ จับหอกให้แน่นและไม่ปล่อยมือจากมัน

ดูเหมือนว่า หอกเทียนโม่จะสังเกตเห็นความต้องการของเจ้านายของมัน

กระหายเลือด!

ลักษณะพิเศษของหอกเทียนโม่ถูกเปิดใช้งาน

แก่นเลือดจำนวนมากได้ถูกดูดออกมาจากหมวดเหมือนน้ำ หอกเทียนโม่ได้กลืนกินมันเข้าไปจำนวนมากในช่วงระยะเวลาสั้นๆ

แต่ความสามารถในการฟื้นตัวของหมึกยักษ์ก็น่าเหลือเชื่ออย่างมาก หากหมวดมันถูกตัดออกไป บาดแผลของมันก็หายเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ทำให้เลือดไม่ไหลออกมาจากร่างของมันมากนัก

แม้ว่าเลือดจะไม่ออก แต่ไม่ได้หมายความว่ามันไม่ได้รับผลกระทบ

กระหายเลือดของหอกเทียนโม่น่ากลัวอย่างมาก ภายใต้การดูดซับแก่นเลือดของหอก แก่นเลือดของบอสหมึกยักษ์จำนวนมากถูกดูดผ่านหมวดของมันออกมา

ดูเหมือนว่าหอกเทียนโม่จะต้องการดูดมันออกไปจนเหือดแห้ง

ในที่สุดสัตว์ร้ายทะเลลึกตนนี้ก็รู้สึกหวาดกลัว หนวดของมันเริ่มแกว่งไปมาอย่างต่อเนื่อง พยายามที่จะสลัดโอหยางໂໜ่อออกไป

โอหยางໂໜ่อจะปล่อยโอกาสนี้ไปได้อย่างไร? เขากัดฟันและอดทนกับความเจ็บปวด เขาจับหอกแน่นและไม่คิดที่จะปล่อยมัน

ภาพที่มันเห็นทำให้หมึกยักษ์ระเบิดออก และมันใช้หนวดอีกเส้นโจมตีเข้ามาที่ตัวเขา หนวดทั้งสองปะทะกัน โดยที่มีโอหยางໂໜ่ออยู่ระหว่างกลาง

พู่!

ในที่สุด โอหยางໂໜ่อก็ไม่สามารถจะทนได้อีกต่อไป และเขาถ่มเลือดออกมา ภายใต้ฝนที่รุนแรง เลือดของเขาสลายหายไปอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ถูกโจมตีอย่างรุนแรง เขาก็อ่อนแรงลง จนแทบจะไม่สามารถยึดจับหอกได้อีกต่อไป

เห็นได้ชัดว่าบอสหมึกยักษ์ไม่คิดจะหยุดเพียงเท่านี้ มันเตรียมจะโจมตีอีกครั้ง

เมื่อรู้สึกได้ว่าจะถูกโจมตีอีกครั้ง โอหยางໂໜ่อก็ใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายของเขา ดึงหอกออกมา ก่อนที่เขาจะตกลงไปในทะเล โดยไม่รู้ว่าสภาพของเขาเป็นอย่างไรบ้าง

เมื่อน้ำทะเลเค็มๆไหลเข้าไปในปากของเขา มันก็ทำให้เขาตื่นขึ้นมาอีกครั้งในทันที

ด้วยการบ่มเพาะในปัจจุบันของเขา การกลั่นหายใจชักครึ่งชั่วโมงไม่
เป็นปัญหาใดๆเลย ใช้โอกาสนั้น โอหยางโซวเงยหน้าขึ้น และมองลงใน
ทะเลลึก เพื่อดูหัวขนาดใหญ่และน่าเกลียดของบอสหมึกยักษ์ ในท้อง
ทะเลอันเงียบสงบ ดวงตาขนาดใหญ่ได้จ้องมองมาที่เขา

ในขณะนั้น เขียวน้อยว่ายน้ำมารับตัวโอหยางโซวเอาไว้

ถ้าโอหยางโซวใช้โอกาสนี้ในการหลบหนี บอสตนนี้จะไม่สามารถ
ติดตามเขาได้อีก อย่างไรก็ตาม หลังจากพิจารณาทุกอย่างแล้ว เขาไม่
คิดที่จะยอมแพ้ เขาจึงตบเบาๆที่เขียวน้อย และสั่งให้มันว่ายน้ำไปที่
บอส

ถ้าเขาไม่ฆ่ามัน มันก็จะมาก่อปัญหาให้เขาอย่างต่อเนื่อง

โดยอาศัยกระแสน้ำ โอหยางโซวพุ่งเข้าหาบอสหมึกยักษ์อย่างรวดเร็ว

สายตาของบอสหมึกยักษ์ดูเลวร้ายอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อมันเห็นว่าโอ
หยางโซวกำลังเข้ามาใกล้มัน ในฉับพลัน ความกลัวและความแปลกใจ
ก็ปรากฏขึ้นในดวงตาอันเย็นชาของมัน

โอหยางโซวหัวเราะอย่างเยือกเย็น ขณะที่แทงหอกเทียนไม้ไปที่ พื้นที่
เหนือดวงตา ซึ่งเป็นสมองของมัน

บอสหมึกยักษ์ต้องการจะหยุดเขา แต่มันก็ช้าเกินไป หนวดของมัน
แข็งเกร็งมากก็จริง แต่มันก็ยาวเกินไป จึงไม่สามารถจะดึงกลับมา
ป้องกันได้อย่างทันท่วงที

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น บอสหมึกยักษ์พ่นหมึกสีดำออกมา เปลี่ยนน้ำทะเลรอบๆ ให้กลายเป็นสีดำ

โอหยางโซวยังคงไม่ถอย เขายังคงพุ่งไปข้างหน้าขณะที่ปิดตาเอาไว้ และใช้ความรู้สึกขณะที่แทงหอกออกไป มันราวกับว่าหอกเจาะทะลุเต่าหุ้เข้าไป เพราะหอกสามารถเจาะทะลุสมองของบอสหมึกยักษ์ได้อย่างง่ายดาย

ก็ ก้าว!

บอสหมึกยักษ์กรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด เสียงร้องของมันค่อยๆ เบาลง และเบาลงเรื่อยๆ

หัวคือจุดอ่อนของมันอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม สภาพของโอหยางโซวก็ไม่ใช่ดีนัก หมึกยักษ์ได้พ่นหมึกจำนวนมากออกมาในทะเล ซึ่งมันทำให้เขามีเมฆง

หลังจากที่หมึกปะทะเข้ากับร่างของเขา โอหยางโซวรู้สึกว่ามีมือของเขาแข็งทื่อ

“ไม่ดีแล้ว!”

หัวใจของโอหยางโซวบีบรัด ขณะที่เขาพยายามอย่างถึงที่สุดในการใช้หอกเทียนโมฉีกกระชากสมองของบอสหมึกยักษ์

หากไม่ใช่เพราะความอึดของมัน บอสหมึกยักษ์คงจะตายไปแล้ว

ราวกับมันรู้ว่า มันจะมีชีวิตต่อไปได้อีกไม่นาน บอสหมึกยักษ์จึงจ้องมองมาทางโอหยางโซอย่างชั่วร้าย และหนดขนาดใหญ่ของมันก็พุ่งเข้ามาหาเขา โอหยางโซในปัจจุบัน ตัวแข็งทื่อไปแล้ว เขาทำได้เพียงมองหนดพุ่งเข้ามาร่างของเขาเท่านั้น

พายุบนทะเลยังคงไม่มีทีท่าว่าจะหยุดลง

สภาพอากาศยังคงเลวร้ายลงอย่างต่อเนื่อง เมื่อเหล่าหมึกยักษ์ได้ยินเสียงกรีดร้องอย่างเกลียดชังจากแม่ของพวกมัน พวกมันก็ว่ายน้ำพุ่งเข้าหาโอหยางโซ

มันดูเหมือนว่าเขาจะต้องตายลงตรงนี้แล้ว

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น เขียวน้อยได้สร้างความอัศจรรย์ มันวางร่างของโอหยางโซไว้บนหลังของมัน และรีบหนีออกมาในทันที หมึกของบอสหมึกยักษ์ไม่มีผลใดๆต่อสัตว์ประหลาดเหนียนอย่าง เขียวน้อย

จากในทะเลลึก เสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดและเกลียดชัง ดังมากขึ้นเรื่อยๆ และมันดังอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานาน

บนเกาะร้าง แสงแดดส่องลงมาที่ชายหาด

บนชายหาด มีชายหนุ่มคนหนึ่งนอนอยู่ เขาสวมชุดเกราะและมีหอกอยู่ในมือ การหายใจของเขาค่อนข้างสงบ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด เขาจะตื่นขึ้นในเร็วๆนี้

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ ตรงทองคำได้เปล่งแสงออกมาที่เอวของเขา ดูราวกับว่าบนเกาะนี้มีบางสิ่งที่น่าดึงดูดใจ

ช่างชายหนุ่ม มีสัตว์ร้ายเกล็ดสีเขียวและฟันแหลมคมหมอบอยู่ ในขณะที่ สัตว์ร้ายตัวนั้นดูมารยาทดีอย่างน่าเหลือเชื่อ มันเอาใจใส่ชายหนุ่มอย่างระมัดระวัง ราวกับเป็นองค์กรรักษาที่จงรักภักดี

ดวงตาของชายหนุ่มค่อยๆเปิดขึ้น

“ฉันอยู่ที่ไหน?”

โอหยางโซเปิดตาและลุกขึ้นมา หัวของเขารู้สึกมีนงงเล็กน้อย การโจมตีของบอสหมึกยักษ์ได้ทิ้งอาการบาดเจ็บภายในเอาไว้อย่างรุนแรง แม้แต่การจะลุกขึ้นมาเขาก็ยังต้องใช้ความพยายามอย่างมาก

รวมกับผลกระทบจากการใช้การครอบครองอสูร มันยิ่งทำให้ร่างกายของเขาอยู่ในสภาพที่แย่มาก นอกจากนี้ เขาแช่ตัวอยู่ในทะเลมานาน อาการบาดเจ็บของเขาจึงยิ่งหนักขึ้น

หลังจากที่เข้ร่างกายอย่างรวดเร็ว โอหยางโซอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

มันอาจจะต้องใช้เวลานานถึง 10 วัน ในการรักษาอาการบาดเจ็บนี้ของเขา

เหนียน!

เสียงคำรามอย่างมีความสุขของเขี้ยวน้อยดังขึ้น

โอหยางโซวหันไปหามัน ยิ้มแล้วลูบหัวของมัน “ครั้งนี้ข้าคงต้องชอบใจเจ้าจริงๆ”

หวู!

เขี้ยวน้อยยกหัวขึ้นอย่างยินดีและภาคภูมิใจ มันดูเหมือนกับเจ้านายของมัน ปิงเอ๋อ เลยทีเดียว

“หมึกยักษ์ตัวนั้นตายหรือไม่?” โอหยางโซวถาม

หวู!

เขี้ยวน้อยผงกหัวของมัน แล้วใช้เล็บของมัน ขุดบางสิ่งจากพื้นทรายขึ้นมา เผยให้เห็นไข่มุกที่ดูบริสุทธิ์

“นี่คือ?” โอหยางโซวหยิบมันขึ้นมา และถามด้วยความตกใจ “นี่คือเม็ดกำลังภายในของหมึกยักษ์ตัวนั้น?”

หวู! เขี้ยวน้อยผงกหัวอีกครั้ง

โอหยางโซวยิ้มออกมาอย่างขมขื่น ทุกคนรู้ว่าเม็ดกำลังภายในของบอสหมึกยักษ์เห็นสิ่งที่หายากอย่างมาก แต่เขี้ยวน้อยกลับฝังมันไว้ภายในพื้นทรายราวกับเป็นของเล่น

เมื่อคิดถึงการจะได้กลืนกินเม็ดกำลั่งภายในนี้แล้ว โอหยางโซวก็ยิ้มกว้างออกมา

TWO Chapter 618 สุสานมังกร

พวกเขาไม่ได้อยู่ในเกราะร้างเดียวกับกองเรือ โอหยางโซวรู้ว่า เขาถูกคลื่นซัดมาจนถึงแห่งเกาะนี้

เมื่อเขี้ยวน้อยเห็นว่าเขาหมดสติอยู่ มันจึงไม่ได้ออกไปค้นหากองเรือ ด้วยอาการบาดเจ็บภายในในปัจจุบันของเขา โอหยางโซวไม่สามารถจะเดินทางไกลได้ โชคดีที่เขาได้รับเม็ดกำลั่งภายในมา

โดยไม่ลังเล เขากลืนมันลงไปโดยตรง ช่วงเวลาของมันเข้าไปในปากของเขา มันกลายเป็นละลายกลายเป็นของเหลว ไหลผ่านลำคอ ลงไปในกระเพาะของเขา และในที่สุด ก็เข้าไปในต้นเถียน

นี่เป็นครั้งที่สอง ที่โอหยางโซวได้กลืนกินเม็ดกำลั่งภายในโดยตรง ครั้งแรกที่เขากลืนกินเม็ดกำลั่งภายในของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กลงไป เขาได้รับความสามารถพิเศษที่สองมา

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว เม็ดกำลั่งภายในของบอสหมึกยักษ์ระดับสูงกว่ามาก หากให้แบ่งระดับ เม็ดกำลั่งภายในของสัตว์ร้ายเกราะเหล็กคง

อยู่ในระดับทอง ขณะที่เม็ดกำลังภายในของบอสหมึกยักษ์นี้อยู่ใน
ระดับทองคำขาวเป็นอย่างน้อย

ระดับของทั้งสองแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

บอสหมึกยักษ์นี้ เป็นสัตว์ร้ายที่จะปรากฏตัวขึ้นในขั้นต่อไปของเกมส์
นี้เป็นเหตุผลที่โอหยางโซวประสบปัญหาในการฆ่ามัน

เมื่อเปรียบเทียบกับในครั้งแรก เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของ
จักรพรรดิเหลืองของโอหยางโซว อยู่ในขั้นที่ 6 แต่ในตอนนี้อยู่ใน
ขั้นที่ 10

ดังนั้น เม็ดกำลังภายในจึงไม่สามารถจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง
ขนาดใหญ่ได้มากนัก

ของเหลวซึมเข้าไปในต้นเถียน คล้ายกับการรดน้ำเข้าไปในพื้นที่
กระหายน้ำ ต้นเถียนที่ดูแห้งกรัง เริ่มดูสดใส่ขึ้นในอัตราที่มองเห็นได้
โอหยางโซวหมุนวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิ
เหลือง และส่งกำลังภายในแรกกำเนิดเข้าไปในเส้นลมปราณของเขา
เพื่อรักษาอาการบาดเจ็บ

หลังจากผ่านไป 1 ชั่วโมง ทุกอย่างก็เสร็จสิ้น

ไม่เพียงแค่ว่าเขาฟื้นฟูอาการบาดเจ็บของเขาได้เท่านั้น เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองของเขายังพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว อีกไม่ถึงครึ่งปี เขาคงจะทะลุวงเข้าสู่ชั้นที่ 11 ได้

หลังจากฟื้นตัวแล้ว โอหยางโซวก็ลุกขึ้นและเตรียมจะออกไป

พายุที่รุนแรงได้หยุดลงนานแล้ว ตอนนี้มีเพียงแสงแดดที่ส่องสว่างไปทั่วท้องฟ้าเท่านั้น

ดังนั้น โอหยางโซวจึงจำเป็นต้องรีบไปหากองเรือของเขา เขาไม่อยากให้พวกเขาเป็นกังวล

ในขณะนั้นเอง โอหยางโซวได้สังเกตเห็นว่า ตราทองคำฉีหลินมีปฏิกิริยาแปลกๆ เมื่อเขาจ้องเข้าไปที่มันชัดๆ เขาก็พบเห็นว่าแสงสีทองของมันส่องสว่างมากกว่าปกติ

“นี่คือ?” โอหยางโซวไม่เข้าใจ

ขณะที่เขาถือมันอยู่ในมือ แสงสีทองก็ยิ่งสว่างขึ้น

สิ่งที่น่าอัศจรรย์ปรากฏขึ้นที่ด้านหน้าของเขา

แสงสีทองกลายเป็นลูกศร และมันชี้ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะร้าง

“อย่าบอกนะว่ามีเคสการผจญภัยที่นี่?” โอหยางโซวพึมพำ หลังจาก
ที่เผชิญกับการแก้ของเหล่าหมึกยักษ์ โอหยางโซวกียอมแพ้กับสถานะ
โชคดีของเขา

กลับกลายเป็นว่าเขาถูกส่งมายังเกาะร้างที่มีเคสการผจญภัยแห่งนี้
อย่างไรก็ตาม โชคดีมักจะไม่ถูกโยนเข้าสู่มือของโอหยางโซว ทุกครั้งที่
เขาได้รับสิ่งดีๆ มีครั้งไหนบ้างที่เขาไม่ได้รับความสูญเสียหรือบาดเจ็บ
ร้ายแรง?

ดังนั้น โอหยางโซวจึงไม่ได้หวังอะไรกับเกาะแห่งนี้มากนัก เขากังวลว่า
หากเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น มันจะส่งผลกระทบต่อกองเรือเดินทางของเขา
ด้วย

ขณะที่โอหยางโซวกำลังจะกลับออกไป แสงสีทองก็เริ่มสว่างขึ้นและ
เริ่มเผาไหม้

สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้โอหยางโซวขมวดคิ้วแน่น สมบัติที่แท้จริงจะมี
ความรู้สึก และตราทองคำฉีหลิน มันรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างที่มีค่าสำหรับ
มันอย่างมากบนเกาะแห่งนี้

หลังจากคิดอยู่ชั่วครู่หนึ่ง โอหยางโซวก็กั๊ตฟันและเดินเข้าไปในเกาะ
ไม่ว่าจะเป็นโชคดีของโศกนาฏกรรม เขาไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ใน
เมื่อมันหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำไมเขาไม่ปล่อยมันไปตามชะตากรรมล่ะ?

ใครจะรู้ การปรากฏตัวขึ้นของเขาบนเกาะร้างแห่งนี้ อาจจะเป็นชะตากรรมของเขาก็ได้

เมื่อโอหยางโซวเดินไปตามทิศทางที่ถูกศรชี้ได้ 3-4 กิโลเมตร เขาก็มาถึงด้านหน้าหุบเขาแห่งหนึ่ง ดูเหมือนว่าหุบเขาด้านหน้านี้ จะถูกบางสิ่งทำให้มันแตกกระจายออกเป็นเสี่ยงๆ

มีหมอกขนาดใหญ่ปกคลุมหุบเขาแห่งนี้เอาไว้ มันทำให้เขารู้สึกมืดมัวอย่างมาก

ขณะที่โอหยางโซวเดินเข้าไปในหุบเขา ลมเย็นๆที่พัดมาปะทะกับเขา ทำให้เขาจามออกมา

เมื่อถึงตอนนี้ โอหยางโซวจับหอกเทียนโม่แน่น และเขาอยู่ในภาวะแจ้งเตือนสูงสุด

ด้วยการบ่มเพาะกำลังภายในในปัจจุบันของเขา เพียงลมเย็นๆ ธรรมดาๆ มันจะทำให้เขาจามออกมาได้อย่างไร? คำอธิบายเดียวก็คือ ต้องมีบางอย่างอยู่ในหุบเขาแห่งนี้

เมื่อมาถึงปากหุบเขา แสงสีทองของตราทองคำฉีหลินก็สว่างมากยิ่งขึ้น เมื่อเขาได้เดินมาถึงตรงนี้แล้ว ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะจำเป็นจะต้องถอยกลับ

โอหยางโซวบอกให้เขี้ยวน้อยคอยเฝ้าอยู่ด้านนอกหุบเขา ขณะที่เขาเดินเข้าไปในหุบเขาเพียงลำพัง

อย่างแปลกประหลาด หมอกในหุบเขาไม่ได้ดูหนาแน่นมากอะไรนัก อย่างไรก็ตาม เมื่อเขาเข้ามาภายใน เขากลับมองไม่เห็นมือของเขาได้เลย

สิ่งที่แปลกประหลาดก็คือ หมอกที่ปากหุบเขาเป็นสีขาวตามปกติ ในทางกลับกัน หมอกด้านในหุบเขากลับเป็นสีดำ

ถ้าโอหยางโซวมีตาที่สาม เขาจะสามารถมองเห็นจิตวิญญาณมากมาย ลอยอยู่ในหมอก อย่างไรก็ตาม ด้วยมีแสงสีทองปกป้องเขา จิตวิญญาณชั่วร้ายจึงไม่กล้าเข้าใกล้เขา

เมื่อเขาเดินลึกเข้า เขาก็รู้สึกได้ว่าพื้นที่ค่อยๆต่ำลง
แก๊ก แก๊ก!

ในฉับพลัน โอหยางโซวเดินไปเหยียบบางอย่างเข้า

เขาก็มองลง และเห็นว่าเป็นโครงกระดูกของสัตว์ ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าเขี้ยวน้อยเสียอีก

จากนั้น โอหยางโซวก็มองเห็นโครงกระดูกอีกมากมาย อย่างน้อยที่สุด พวกมันก็อยู่ในระดับสัตว์ร้ายพิสดาร เนื่องจากโครงกระดูกของพวกมันเปราะบางมาก จึงเป็นไปได้ว่าพวกมันตายมาหลายปีแล้ว

มีเพียงโครงกระดูกของสัตว์ร้ายพิสดารเท่านั้น ถึงจะสามารถผ่านการทดสอบของเวลาได้

ยิ่งเดินลึกเข้าไป เขาก็ยิ่งพบโครงกระดูกที่มีขนาดใหญ่มากขึ้น

โอหยางโซวสามารถจดจำบางส่วนได้ แต่เขาไม่สามารถจะแยกแยะส่วนใหญ่ได้

ยิ่งเขาเดินลึกเข้าไป และเขาก็ยิ่งรู้สึกขนลุกมากขึ้น

สิ่งที่เกิดขึ้นบนเกาะร้างไร้ชีวิตนี้มันอะไรกัน? ทุกคนต้องเข้าใจก่อนว่า สัตว์ร้ายพิสดารในทะเลนั้นหายากเป็นอย่างมาก

โอหยางโซวสงสัยว่า สัตว์ร้ายที่อยู่รอบเกาะนี้นับพันๆไมล์ทะเล ถูกดึงดูดมาที่นี้ในช่วงก่อนหน้านี้หรือไม่? เมื่อเขาเดินลึกเข้าไปอีก คราวนี้เขาไม่พบโครงกระดูกของสัตว์ร้ายจิตวิญญาณอีกต่อไป แต่เขากลับพบโครงกระดูกสัตว์ร้ายจิตวิญญาณที่ระดับสูงยิ่งกว่า

แม้ว่าโอหยางโซวจะเห็นอะไรมากมาย แต่เขาก็กังออดไม่ได้ที่จะหยุดมอง

ในเวลานั้น ลมพัดผ่านมาจากหุบเขา

ลมสีดำได้ก่อตัวขึ้นเป็นเกลียว ที่ด้านบนหัวของโอหยางโซว

เจีย เจีย!

ในเกลียวนั้น มีเสียงที่ชั่วร้ายดังออกมา

“ใคร?”

โอหยางโซวเงยหน้าขึ้น และใบหน้าของเขาก็กลายเป็นแข็งค้าง

“เด็กน้อย เจ้าสามารถเลือกที่จะขึ้นสวรรค์ได้ แต่เจ้ากลับเลือกที่จะลงนรก” เสียงที่ดังขึ้น มาจากเกลียวที่กลายเป็นหัวของมังกร

มังกรในวัฒนธรรมจีน เป็นตัวแทนของความสูงส่งและความรุ่งเรือง แต่มังกรดำตรงหน้านี้ไม่มีส่วนนั้นอยู่เลย กลับกัน มันมีเพียงแค่ความชั่วร้ายเท่านั้น

หัวมังกรพุ่งเข้ามาหาโอหยางโซว ปองกันไม่ให้เขาหลบหนีไป

โอหยางโซวต่อสู้กับสงครามและศัตรูมาเป็นจำนวนมาก แต่ใครจะรู้ว่าวันนี้เขาจะต้องมาต่อสู้กับจิตวิญญาณ

เขามีทักษะมากมาย แต่ไม่มีอะไรที่ใช้ประโยชน์ได้

ในช่วงเวลานั้นเอง ตราทองคำฉีหลินได้ลอยขึ้นไปบนอากาศ หมุนวนอยู่บนหัวของเขาแลพเปล่งแสงสีทองออกมา เมื่อมังกรดำเห็นตรานี้ มันก็กลายเป็นแข็งค้าง และไม่กล้าพุ่งเข้ามาอีก

ชี...!

มังกรดำปะทะกับแสงสีทอง และมีเสียงระเบิดดังขึ้น

แสงสีทองเป็นเหมือนกับศัตรูทางธรรมชาติของหมอกสีดำ มันทำให้หมอกสีดำค่อยๆถูกย่อยสลายออกไป

“เจ็ย เจ็ย เด็กน้อยมีสมบัตินี้อยู่คนเดียว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุใดเจ้าถึงกล้าเข้ามาที่นี่” มังกรดำไม่หมดกำลังใจแม้แต่น้อย การแสดงออกของมันราวกับว่าชัยชนะได้ถูกตัดสินไปแล้ว

โอหยางโซเวียบและไม่ได้กล่าวอะไร

ในระหว่างสงครามจุหลู จิตวิญญาณมังกรแดงของหลิวปิงไม่สามารถหลบหนีจากตราทองคำฉีหลินได้ มังกรดำตรงหน้าเขานี้ ไม่แม้แต่จะแสดงให้เห็นการก่อร่างที่สมบูรณ์ขึ้นมา แต่มันกลับไม่กลัวตรานี้

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ดูเหมือนว่าความแข็งแกร่งของทั้งสองจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

จิตวิญญาณในหุบเขาถูกกวาดออกมาโดยหมอกสีดำ และส่งพวกมันมาที่แสงสีทอง เมื่อพวกมันสัมผัสกับแสงสีทอง พวกมันก็กรีดร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

ในเวลาเดียวกัน พลังงานของแสงสีทองก็ถูกใช้อย่างรวดเร็ว

โอหยางโซเวียบทำได้เพียงเฝ้าดูอย่างหมดหนทาง

ขณะที่จิตวิญญาณมารวมตัวกันมากขึ้น แสงสีทองก็อ่อนลงและเริ่มสั่นสะท้าน

ดูเหมือนว่ากำแพงแสงสีทองที่ก่อตัวขึ้น กำลังจะสลายไป

เจีย เจีย!

มังกรดำหัวเราะออกมาอย่างพอใจ

“ท่านเป็นใคร? แล้วที่นี่มันที่ไหนกัน?”

โอหยางโซวตัดสินใจลดความกังวลของเขาลง และใช้โอกาสนี้หาข้อมูล

มังกรดำหยุดหัวเราะ “ในเมื่อเจ้าจะตายอยู่แล้ว ข้าก็จะบอกเจ้าซักเล็กน้อย ข้าเป็นราชามังกรแห่งท้องทะเล สถานที่แห่งนี้ มันเป็นที่ที่ข้าถูกฝังเอาไว้”

“มังกรที่ตายแล้ว?” โอหยางโซวยิ้มและกล่าวอย่างเยินยา

แม้ว่าเขาจะไม่ได้ต่อสู้ แต่โอหยางโซวก็สามารถจะกล่าวบางสิ่งบางอย่างได้ แม้ว่ามันจะมีความแข็งแกร่งของมังกร แต่มันก็เป็นเพียงจิตวิญญาณของมังกร เหมือนกับจิตวิญญาณมังกรแดง

ถ้าไม่อย่างนั้น สิ่งที่ปรากฏขึ้นที่นี่จะเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น

“เด็กน้อย เจ้ากำลังมองหาที่ตาย!”

เมื่อถูกแทงใจดำ มังกรดำก็เริ่มเปลี่ยนไป

ในฉับพลัน จิตวิญญาณทั้งหมดในหุบเขา ถูกกวาดและส่งไปยังแสงสีทอง

มีกลิ่นไหม้ปรากฏขึ้นที่พื้นที่รอบๆ

เสียงกรีดร้องดังขึ้นที่หูของเขา ในเวลาไม่ถึง 10 นาที แสงสีทองแตกเป็นเสียงๆ และตราทองคำฉีกหล่นก็ตกลงสู่มือของเขา

“ตายซะเด็กน้อย!” มังกรดำคำราม และพุ่งตรงเข้ามาเพื่อสังหารโอหยางโซว

โอหยางโซวรู้ว่าอาวุธปกติไม่สามารถจะทำอะไรจิตวิญญาณได้ เขาตั้งสมาธิและรอ ทำไมเขาไม่ปล่อยให้มันโจมตี แล้วใช้กำลังภายในแรกกำเนิดสีทองของเขาต่อสู้กับมันล่ะ?

เขาไม่เชื่อว่าเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง จะไม่สามารถกำราบมังกรชั่วร้ายนี้ได้

ในขณะนั้นเอง เสียงคำรามของมังกรดังออกมาจากก้อนเมฆด้านบน
อ้าางงง!

เสียงคำรามอันยิ่งใหญ่นี้ ทำให้เขตทुरกันดารสั่นสะท้าน

แม้แต่มังกรดำที่อยู่ตรงหน้าของโอหยางโซว ก็ยังหยุดด้วยความตกใจ
เมื่อได้ยินเสียงคำรามนี้ การแสดงออกที่ซบซ้อนเต็มอยู่ในดวงตาของมัน

มันงยหน้าขึ้น

ก่อนเมฆที่อยู่เหนือหุบเขาแผ่ออกไป เผยให้เห็นมังกรขนาดยักษ์ยาวหลายร้อยกิโลเมตร มันมีสีขาวราวหิมะ นี่คือนักรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ ที่ก่อตัวขึ้นจากโอหยางโชวตั้งแต่เขาเข้าสู่เกมส์

ในช่วงเวลาที่สำคัญ ในที่สุดมันก็ตื่นขึ้นมา

TWO Chapter 619 การต่อสู้ของมังกร

มังกรทั้งสอง ดำหนึ่ง ขาวหนึ่ง จดจ้องกันและกัน

“นี่มันผ่านมาก็ปีแล้ว? ในที่สุดข้าก็ได้พบคนในเผ่าพันธุ์เดียวกับข้าอีกครั้ง” มังกรดำเต็มไปด้วยอารมณ์

“...”

เนื่องจากมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ยังไม่สมบูรณ์ มันจึงไม่สามารถตอบกลับอะไรได้

“ถึงอย่างนั้น ที่นี่คืออาณาเขตของข้า เจ้าไม่สามารถจะทำในสิ่งที่เจ้าต้องการได้” ตามที่คาดไว้ อารมณ์ของมังกรดำเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ในทันที มันเปลี่ยนเป้าจากโอหยางโชวไปเป็นมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้

ในฉบับปล้น เกิดลมพัดในหุบเขาอีกครั้ง มังกรดำกวาดจิตวิญญาณ
จำนวนมากเข้าไปในหมอกสีดำ ซึ่งมันทำให้ตัวของมังกรดำดูชัดเจนขึ้น
และดูชั่วร้ายขึ้น

อ้าว!

มังกรดำคำถาม และมันนำหมอกสีดำไปกับมัน ขณะที่พุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า
มังกรแห่งโชคชะตาและแก่นแท้ก็ไม่ต้องการจะยอมแพ้ ขณะที่มันพุ่ง
ลงมา ดวงตาของมันไม่ปรากฏอารมณ์ใดๆ

มังกรทั้งสองปะทะกันบนอากาศ

การต่อสู้ระหว่างมังกร มันเป็นการต่อสู้ของเวทมนต์และทักษะ แต่
มังกรทั้งสองไม่ได้มีร่างกายจริงๆ การต่อสู้ของพวกมันจึงทำให้ผู้ที่พบ
เห็นรู้สึกตกตะลึงอย่างมาก

ทั้งสองรัดกันและกัน

ถ้าเจ้ากัดข้า ข้าก็จะกัดเจ้า

มังกรดำ เป็นจิตวิญญาณที่กลืนกินศัตรูเพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่ง
ให้กับตัวเอง

แม้ว่าการต่อสู้ระหว่างทั้งสองจะดูเรียบฝ่าย แต่ระดับความอันตรายมัน
เทียบได้กับการต่อสู้แห่งภัยพิบัติ

ผู้ชนะจะอยู่ ผู้แพ้จะต้องตาย

มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ มีลำตัวยาวหลายร้อยกิโลเมตร และมีรากฐานที่แข็งแกร่ง ขณะที่มังกรดำอาศัยเหล่าจิตวิญญาณในหุบเขา ทั้งสองไม่ได้อ่อนแอเลย กล่าวตามจริงแล้ว ทั้งสองมีความแข็งแกร่งทัดเทียมกัน

มันจึงเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินผู้ชนะ

โอหยางโซวียืนอยู่ในหุบเขาขณะที่ตั้งใจดูการต่อสู้นี้ หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ทั้งสองจะต่อสู้กันจนได้รับบาดเจ็บหนักกันทั้ง 2 ฝ่าย มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้เป็นกุญแจสำคัญสำหรับความรุ่งเรืองของดินแดน เขาจึงไม่อาจสูญเสียมันไปได้

เขาจะต้องทำอะไรบางอย่าง

ไฟในมือของเขาก็คือ ตราทองคำฉีหลิน

มันเป็นศัตรูทางธรรมชาติของสิ่งชั่วร้าย และลักษณะพิเศษของมันก็ช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้ ก่อนหน้านี้มันพยายามปกป้องเขา มันจึงได้ใช้พลังงานของตนออกมา

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวก็นั่งลง และวางมือลงบนตราทองคำฉีหลิน ก่อนจะส่งกำลังภายในแรกกำเนิดสีทองของเขาเข้าไปในตรา

ในทันที ตราทองคำฉีหลินเปล่งแสงสีทองออกมาอีกครั้ง

ยิ่งกำลังภายในแรกกำเนิดสีทองเข้าไปมากเท่าไร แสงสีทองที่เปล่งออกมาก็ยิ่งสว่างมากขึ้นเท่านั้น ตราทองคำฉีหลินส่งเสียงแห่งความสุขออกมาเบาๆ

สิ่งที่เห็นทำให้โอหยางโซวจริงจังมากขึ้น

ในขณะนั้น พื้นที่รอบๆตราทองคำฉีหลินก่อตัวขึ้นมาเป็นวังวนทองคำ มันมีแรงดูดอันทรงพลัง จิตวิญญาณทั้งหมดในหุบเขาถูกกลืนหายไปอย่างรวดเร็ว

ที่น่าประหลาดใจก็คือ พลังอำนาจนี้ส่งผลต่อจิตวิญญาณ และมันกลับไม่ส่งผลต่อโครงกระดูกใดๆโดยรอบ

โอหยางโซวเต็มไปด้วยอารมณ์ เขามีวิธีที่จะเอาชนะมังกรดำแล้ว

กำลังภายในแรกกำเนิดสีทอง ไหลเข้าสู่ตราทองคำฉีหลินราวกับไม่มีที่สิ้นสุด เม็ดกำลังภายในของบอสหมึกยักษ์ ช่วยหล่อเลี้ยงตัวเถียนของโอหยางโซว มันจึงทำให้เขาสามารถปลดปล่อยกำลังภายในแรกกำเนิดสีทองของเขาออกมาได้อย่างสมบูรณ์และต่อเนื่อง

เมื่อวังวนทองคำใหญ่ขึ้น แรงดูดของมันก็ทรงพลังขึ้น

ในฉับพลัน วังวนสีดำก็ก่อตัวขึ้นรอบๆโอหยางโซว เนื่องจากจิตวิญญาณจำนวนมากถูกดูดเข้ามาในวังวนทองคำ เพื่อทำการชำระล้าง

ขณะที่จิตวิญญาณเหล่านี้กำลังถูกชำระล้าง มันก็กรีดร้องออกมา
อย่างไรก็ตาม เมื่อกระบวนการสิ้นสุดลง พวกมันก็ถูกปลดปล่อย
ออกมา ก่อนที่จะหายไป

ตราทองคำฉีหลิน เป็นตราแห่งจักรพรรดิ มันจึงมีความสามารถในการ
ชำระล้างจิตวิญญาณได้ เมื่อจิตวิญญาณถูกชำระล้างมากขึ้นเรื่อยๆ
พื้นที่รอบๆโอหยางโชวกี้กลายเป็นว่างเปล่า

จากนั้น จิตวิญญาณโดยรอบๆก็เริ่มมารวมตัวกันที่วังวนทองคำ

ในหุบเขาอันมืดมิด โอหยางโชวนั่งอยู่บนพื้น ขณะที่แสงสีทองเปล่ง
ออกมาจากมือของเขา มีจิตวิญญาณจำนวนมากมารวมตัวกันรอบๆ
สร้างเป็นฉากที่น่าเกรงขามอย่างแท้จริง ถ้าไม่มีใครรู้ พวกเขาจะคิดว่า
เขาเป็นพระอรหันต์ผู้ยิ่งใหญ่

การกระทำของโอหยางโชว ได้ทำลายรากฐานของมังกรดำ มันอาศัย
จิตวิญญาณเหล่านี้เป็นพลัง ต่อสู้กับมังกรแห่งโชควาสนาและแก่นแท้
หากมันเสียเปรียบ มันก็สามารถใช้จิตวิญญาณเหล่านี้เพื่อเสริมสร้าง
ความแข็งแกร่งได้

ขณะที่จิตวิญญาณถูกชำระล้างจนบริสุทธิ์ มังกรดำก็เริ่มอ่อนกำลังลง

“เจ้าเด็กโง่!” มังกรดำต้องการจะเปลี่ยนมาโจมตีโอหยางโชว

อ้าว!

แม้ว่ามังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้จะยังไม่สมบูรณ์ แต่ความรู้สึก
แห่งการต่อสู้ของมันได้ตื่นขึ้นมาแล้ว แล้วมันจะปล่อยให้มังกรดำ
ออกไปได้อย่างไร? มันเข้าไปรัดมังกรดำให้แน่นยิ่งขึ้น และกัดกินมังกร
ดำ

บางส่วนของหมอกสีดำจึงถูกกลืนกินโดยมังกรแห่งโซควาสนาและแก่น
แท้

อย่างช่วยไม่ได้ มังกรดำทำได้เพียงกลับมาต่อสู้เท่านั้น

ในหุบเขา การชำระล้างยังคงดำเนินต่อไป เนื่องจากในต้นเถียนของ
เขาเต็มไปด้วยพลังงานจากเม็ดกำลั่งภายในของบอสหมีกยักษ์ที่ยังย่อย
สลายไม่หมด โอหยางโซวจึงสามารถส่งกำลั่งภายในเข้าไปในตรา
ทองคำฉีหลินต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง

เมื่อเวลาผ่านไปไม่ถึงชั่วโมง หมอกสีดำก็บางลงเรื่อยๆ นอกจากนี้ สี
ของมันก็เริ่มเปลี่ยนจากสีดำเป็นสีเทา และสุดท้ายก็เปลี่ยนเป็นสีขาว

ในที่สุด ตราทองคำฉีหลินก็ชำระล้างจิตวิญญาณทั้งหมดในหุบเขา
เสียงแฉ่งเตือนดังขึ้นที่หูของเขา

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ โดยใช้สมบัติ
ชำระล้างจิตวิญญาณ เพื่อปลดปล่อยพวกมัน, รางวัลพิเศษ : คะแนน
การกุศล 40,000 แต้ม!”

โอหยางโซหวัเราะออกมา เขาไม่คิดเลยว่าจะได้รับรางวัลเช่นนี้
คะแนนการกุศล 40,000 แต่มั่น ถือได้ว่าเป็นจำนวนมากเลยทีเดียว
ลอร์ดทั่วๆไปจะต้องใช้เวลาสะสมไม่น้อยกว่าครึ่งปี

“การทำดีย่อมได้รับผลตอบแทนที่ดี” โอหยางโซคิดถึงคำบางคำ
ขึ้นมาได้

.....

หลังจากที่จิตวิญญาณทั้งหมดถูกชำระล้าง มังกรดำก็ไม่ได้รับการ
สนับสนุนใดๆอีก

อ้าว!

มังกรดำกรีดร้องออกมาอย่างไม่พอใจ มันพยายามดิ้นรนต่อไป แต่ก็ไม่สามารถจะทำอะไรได้มากนัก

มันกำลังจะถูกกลืนกินโดยมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ ขณะที่
การต่อสู้ดำเนินต่อไป ความแตกต่างของความแข็งแกร่งก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
และการต่อต้านของมังกรดำก็เริ่มลดลง

ในที่สุด ท่ามกลางเสียงกรีดร้อง หัวของมังกรดำก็ถูกกลืนกิน

ก็!

มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้เธอออกมา

“ ... ”

โอหยางโซยิม

ผ่านการต่อสู้นี้ มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ไม่ได้รับอันตรายใดๆ
นอกจากนี้ มันยังเติบโตขึ้น และร่างกายของมันก็สมจริงมากขึ้น

ร่างสีขาวของมันเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง จนกลายเป็นแดงครึ่งขาวครึ่ง สิ่ง
นี้บ่งบอกถึงความรุ่งเรือง เหนือกว่าสีแดงก็คือสีม่วง และสุดท้ายก็คือสี
ทอง ซึ่งเป็นขั้นสูงสุด

อย่างไรก็ตาม ในอีกด้านหนึ่ง ภายในดวงตาของมันมีสีดำบางอย่าง
ปรากฏขึ้น

ตามคำกล่าวที่ว่า ถ้าพวกเขาสังหารศัตรู 1,000 พวกเขาจะสูญเสีย
800 เมื่อมังกรแห่งโซคชะตาและแก่นแท้ กลืนกินมังกรดำเข้าไป
ทั้งหมด มันจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะกลืนกินสิ่งชั่วร้ายของมังกรดำเข้าไป
ด้วย

นี่ไม่ใช่สิ่งที่โอหยางโซยต้องการให้เกิดขึ้น

ความบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับมังกรแห่งโซควาสนาและแก่น
แท้ ถ้ามันถูกครอบงำโดยจิตวิญญาณที่ชั่วร้าย ผลที่ตามมาเป็นสิ่งที่น่า
กลัวอย่างมาก มันอาจก่อให้เกิดภัยพิบัติในดินแดน หรืออาจจะทำลาย
รากฐานของดินแดนได้

คิดเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว โอหยางโชวก็นั่งกำลังภายในสีทองเข้าไปในตรา
ทองคำฉีหลิน รวากับตราทองคำฉีหลินรู้ว่าโอหยางโชวกำลังคิดอะไร
อยู่ มันจึงลอยขึ้นไปบนอากาศ แล้วเปล่งแสงสีทองไปที่ร่างมังกรแห่ง
โซควาสนาและแก่นแท้

หลังจากนั้นชั่วครู่ แสงสีทองก็ส่องผ่านร่างทั้งหมดของมัน

ฮ่าก!

ภายในร่างของมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ มีเสียงร้องอย่าง
เจ็บปวดดังออกมา มันเป็นเศษเสี้ยวของมังกรดำที่กำลังถูกตรา
ประทับทองคำฉีหลินข่าละล้างให้บริสุทธิ์

“ปริสติน้อย” ขณะที่โอหยางโชวเห็นเช่นนี้ เขาก็ยิ้มออกมา

มังกรดำคิดจะใช้มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้เป็นรัง เพื่อฟื้นคืน
พลังอำนาจของมันกลับมาอีกครั้ง

แต่โอหยางโชวไม่ปล่อยให้มันทำในสิ่งที่มันต้องการ

หลังจากนั้นชั่วครู่ ค้วนสีดาก็ลอยออกมาจากมังกรแห่งโซควาสนาและ
แก่นแท้ ก่อนจะหายไป在空中 พลังที่ชั่วร้ายที่ซ่อนอยู่ในร่างมังกร
แห่งโซควาสนาและแก่นแท้ ถูกชำระล้างออกไปในที่สุด

เกิดเสียง ชู! ตราทองคำฉีหลินลอยกลับมายังมือของโอหยางโชว

ในระหว่างกระบวนการที่เกิดขึ้น มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้
ไม่ได้ขยับเคลื่อนไหวใดๆ มันปล่อยให้โอหยางโซวทำในสิ่งที่เขา
ต้องการ เมื่อทุกอย่างจบลงแล้ว มันก็มองมาที่โอหยางโซว แล้วพยัก
หน้า ก่อนจะหายตัวไปในก้อนเมฆ

โอหยางโซว และมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ แม้ว่าทั้งสองจะ
ไม่ได้กล่าวอะไรต่อกัน แต่พวกเขาก็เข้าใจความคิดของกันและกัน

การต่อสู้สิ้นสุดลงเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม การผจญภัยของโอหยางโซวยังคงไม่จบลง เขาไม่ลืมว่า
ตราทองคำฉีหลินนำเขามาที่นี่โดยตรง แต่ในปัจจุบัน เขายังไม่พบสิ่งใด
ที่เป็นประโยชน์กับมันเลย

เขายังไม่พบเป้าหมายที่แท้จริงของตราทองคำฉีหลินเลย

ตามที่คาดไว้ หลังจากนั้นชั่วครู่ ลูกศรก็ปรากฏขึ้นและนำทางอีกครั้ง

หลังจากที่การต่อสู้สิ้นสุดลง หมอกในหุบเขาก็หายไปด้วยสมบูรณ์ โอ
หยางโซวมองไปรอบๆ และสิ่งที่เขาเห็นก็คือกองโครงกระดูกที่กระจัด
กระจายไปทั่ว

โครงกระดูกมากมายเต็มอยู่ทั่วหุบเขา รวากับมันเป็นสนามรบที่รุนแรง
ในอดีต

โอหยางโซวเดาว่า โครงกระดูกเหล่านี้เกิดจากฝีมือของมังกรดำ ใครจะรู้ว่าสมบัติใดซ่อนอยู่ที่นี้ ซึ่งมันถึงกับทำให้สัตว์ร้ายพิสดารและสัตว์ร้ายจิตวิญญาณจำนวนมากเสี่ยงชีวิตของพวกมันเข้ามา

เดินผ่านโครงกระดูกมา เขาได้มาถึงสุสานขนาดใหญ่ในหุบเขา มันทำจากหินขนาดใหญ่ และทอดยาวหลายพันเมตร ครอบคลุมครึ่งหลังของหุบเขา

“นี่...”

จากการคาดเดาของเขา กำแพงควรจะหนาราว 4-5 เมตร และอาจมีกลไกภายใน เป็นผลให้กองกำลังสัตว์ร้ายไม่สามารถผ่านเข้าไปได้

มีล็อกแบบโบราณ อยู่ที่ด้านล่างของประตูที่สลักด้วยภาพของมังกรตรงกลางล็อก เป็นช่องสำหรับเสียบกุญแจ เพื่อเปิดประตู

ปัญหาก็คือ เขาจะหากุญแจได้ที่ไหน?

เหมือนได้ยินเสียงบางอย่าง โอหยางโซวเห็นลูกศรสีทองชี้ไปยังถุงเก็บของของเขา

“ในนี้?” โอหยางโซวสับสน

ลูกศรสีทองทำท่าเหมือนพยักหน้า

โอหยางโซวจึงลองค้นถุงเก็บของของเขา

เขาเห็นไอเท็มต่างๆหลายอย่างอยู่ภายใน
ที่มุมหนึ่งของถุงเก็บของ เป็นไอเท็มพิเศษที่โอหยางโซวได้รวบรวมไว้
ในบรรดาสิ่งเหล่านั้น มีกุญแจหินอยู่ชิ้นหนึ่ง

TWO Chapter 620 ซีฟजरมังกร

กุญแจหินในถุงเก็บของของเขา เป็นหนึ่งในไอเท็มที่เขาได้รับมาจากชุม
สมบัติอ่าวเป่ยไห่ ใครจะรู้ว่า กุญแจนี้จะเปิดจะเป็นกุญแจสำหรับเปิด
สุสานมังกร

โซคชะตาช่างลึกลับอย่างแท้จริง

ถ้าโอหยางโซวไม่ได้ค้นหาสมบัติก่อนออกเดินทาง เขาก็อาจจะไม่ได้
เผชิญกับสถานการณ์ที่ดูบังเอิญในปัจจุบัน

โอหยางโซวหยิบกุญแจหินออกมา ก่อนจะเสียบมันไปที่รูกุญแจ เกิด
เสียง แก๊ก! กลไกของประตูหินขนาดใหญ่เริ่มทำงานและเปิดออก

มีกลิ่นเน่าเปื่อยลอยออกมาจากภายใน

สุสานมังกรอันลึกลับปรากฏขึ้นตรงหน้าเขา

โอหยางໂໜຈຸດຄບໄຟແລະເດີນເຂົ້າໄປໃນສຸສານມັງກຣ ແສງສີທອງຈາກຕຣາ
ທອງຄຳຊື່ຫລີນກາຍເປັນຕົ້ນຕົ້ນມາຍິ່ງຊື່ນ

ຮ້າວາວ!

ໝະທີ່ເຂົາເດີນເຂົ້າໄປໃນສຸສານ ຄບໄຟທີ່ສອງຂ້າງທາງກໍລຸກໄໝ້ຊື່ນພ້ອມກັນ
ແສງສ່ວງຈາກເປລໄຟເກີດຂຶ້ນອ່ຳຍັບພລັ່ນນີ້ ໄດ້ດູລືກັບແຕ່ອ່ຳຍັບ

ກລໂກຂອງມັນເຮັດໃຫ້ໂອໂຮຍາງໂໜຈຸດມັ່ນໃຈວ່າ ສຸສານນີ້ຖືກກຸ່ມສ້າງຂຶ້ນອ່ຳຍັບ
ແນ່ນອນ ຫາກເປັນສຸສານມັງກຣຈຶ່ງຈິງໆ ມັນໄດ້ກຸ່ມຈະໄດ້ຮັບການອອກແບບທີ່
ປະຣິດຕິງເຖິງເຖິງນີ້

ຫລັງຈາກເດີນຜ່ານທາງເດີນເຂົ້າມາ ກໍເປັນຫ້ອງໂຄງຫລັກ

ຫ້ອງໂຄງນີ້ມີກວາງກວ່າ 700 ແມຕຣ ມັນນ່າຈະກິນພື້ນທີ່ຂອງສຸສານກວ່າ
90%

ສິ່ງທີ່ດູສະດຸດຕາທີ່ສຸດກໍຄື ໂຄງກະດູກທີ່ມີກວາງກວ່າ 600 ແມຕຣ ຖ້າ
ໂອໂຮຍາງໂໜຈຸດເກດໄດ້ອ່ຳຍັບຖືກຕ້ອງ ມັນຈະເປັນໂຄງກະດູກຂອງມັງກຣ
ດຳ

ແມ້ວ່າເວລາຈະຜ່ານໄປນານແລ້ວ ແຕ່ໂຄງກະດູກນີ້ກໍຍັງຄົງດູໃໝ່ແລະ
ແຂ້ງແຮງ

ตรงข้ามกับโครงกระดูกนี้ เป็นโครงกระดูกของสัตว์ร้ายอีกชนิด
หนึ่ง มันมีขนาดเล็กกว่า และมันดูคล้ายกับสัตว์ประหลาดเหนียนที่มี
ขนาดใหญ่

แม้ว่ามันจะดูคล้ายกับสัตว์ประหลาดเหนียน แต่มันก็ดูแตกต่างออกไป
ไม่ว่าเขาจะพยายามคาดเดาอย่างไร เขาก็ไม่อาจจะคาดเดาพื้นหลัง
ของมันได้อย่างถูกต้อง

มันเป็นสิ่งที่แปลกมากที่โครงกระดูกนี้ปรากฏขึ้นในสุสานมังกร

“สหายตัวน้อย ในที่สุดเจ้าก็มาถึงที่นี่!”

จากภายในห้องโถง มีเสียงที่ดูอ่อนแอมากดังออกมา

“นั่นใคร?” โอหยางโซวรู้สึกประหลาดใจ

ไม่ได้มีจิตวิญญาณมังกรเพียงดวงเดียวในสุสานหрокหรือ? ถ้ามีอีก
เขาจะต้องตายอย่างแน่นอน เพราะโอหยางโซวในปัจจุบันได้ใช้กำลัง
ภายในแรกกำเนิดสีทองไปเกือบจะหมดแล้ว

“สหายตัวน้อยไม่ต้องตื่นตระหนก ข้าไม่ได้มีเจตนาร้าย” เสียงดังกล่าว
ดังขึ้นอีกครั้ง

ในขณะนั้น แสงจากตราฉีหลินทองคำได้ชี้ไปที่โครงกระดูกที่ขนาดเล็ก
กว่าอีกอัน

“นั่นคือท่านหรือ?”

“ถูกต้อง” เสียงค่อยๆแหบแห้งลงเรื่อยๆ “ข้าคือฉีหลินหยก ข้าไล่ล่ามังกรชั่วร้ายมาจนถึงที่นี่ หลังจากที่เราต่อสู้กันอย่างรุนแรง สุดท้าย พวกเราก็บาดเจ็บสาหัสและตายลงทั้งคู่”

“ฉีหลิน?” ดวงตาของโอหยางโซวเปล่งประกายขึ้น

เขาคาดเดาได้ว่า คงเป็นฉีหลินตนนี้ที่ดึงดูดตราทองคำฉีหลินให้มาที่นี่ ในปัจจุบัน ตราทองคำฉีหลินถูกผนึกอยู่ครึ่งหนึ่ง ข้อกำหนดนี้ในการปลดผนึกก็ขึ้นการได้รับพลังจากจิตวิญญาณฉีหลินเข้ามา ตอนนี้ ฉีหลินอยู่ตรงหน้าของเขาแล้วไม่ใช่หรือ?

อาจกล่าวได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกกำหนดโดยสวรรค์เรียบร้อยแล้ว

โอหยางโซวกังวลกับการหาฉีหลินในตำนาน เพื่อมาปลดผนึกนี้ เพราะหากเขาปลดผนึกมันไม่ได้ เขาก็คงไม่ต้องคิดถึงการจัดตั้งประเทศอีก

“ใครเป็นคนสร้างสุสานหรือ? มันดูไม่เหมือนกับสุสานของมังกรเลย”

โอหยางโซวยังคงสงบ และถามออกไปอย่างรอบคอบ

เขาต้องการให้จิตวิญญาณนี้ยินดีปลดผนึกตราทองคำฉีหลิน

เขาจึงต้องเข้าใจสถานการณ์ก่อน

“สหายตัวน้อย เจ้ายินดีจะฟังเรื่องของข้าหรือไม่?” ฉีหลินถาม

“ข้ายินดี”

การพูดคุยกับโครงกระดูกข้างดูแปลกประหลาดจริงๆ

“ในสมัยโบราณ เฒ่าพันธุ์มังกรอาศัยอยู่ในส่วนลึกของทะเลจีนใต้ อยู่มาวันหนึ่ง มังกรดำได้เกิดขึ้นมาในเผ่าพันธุ์มังกร มันถูกพิจารณาว่าเป็นมังกรแห่งความโชคร้าย มันจึงถูกขับไล่ออกมา แม้ว่ามันจะรู้สึกเจ็บปวดและอับอายที่สุด แต่มันก็ยังเติบโตขึ้นมาเป็นมังกรที่ดี หลังจากนั้น มังกรดำก็ย้ายมาอยู่ที่เกาะร้างแห่งนี้ แล้วได้ค้นพบซีฟजरจิตวิญญาณ”

“ซีฟजरจิตวิญญาณ?” โอหยางโซวถาม

ในช่วงยุคอาวูเย่น จิตวิญญาณมีอยู่จริงหรือ?

“สำหรับมังกร ซีฟजरจิตวิญญาณถือเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับการบ่มเพาะ มังกรดำค่อยๆ ผสานกับมัน และเปลี่ยนมันไปเป็นซีฟजरมังกรอย่างช้าๆ อย่างไรก็ตาม สมบัติดังกล่าวก็เป้าหมายของเผ่าพันธุ์อื่นๆ เช่นกัน โครงกระดูกเหล่านั้นที่เจ้าเห็น เป็นสัตว์ร้ายพิสดารและสัตว์ร้ายจิตวิญญาณที่ถูกมังกรดำสังหาร”

โอหยางโซวเข้าใจบางอย่าง

“อย่างไรก็ตาม การสังหารอย่างต่อเนื่อง ทำให้มังกรดำสูญเสียตัวตนของเขาไป เดิมมังกรดำมีนิสัยที่ดีและมีเมตตา ก่อนที่การสังหารจะกลายเป็นงานอดิเรกของมัน มังกรจึงสังหารสัตว์ร้ายสัตว์ร้ายจำนวน

มาก ไม่เพียงเท่านั้น มันยังได้ละเมิดกฎของเผ่าพันธุ์มังกร และบุกเข้าสู่โลกมนุษย์ จับมนุษย์จำนวนมากมาเพื่อสร้างพระราชวังให้กับตนเอง”

“ที่นี่ไม่ใช่สุสานมังกร แต่เป็นพระราชวัง?” โอหยางโซวถาม

“ถูกต้องแล้ว ที่นี่คือ พระราชวังมังกร ไม่เพียงเท่านั้น มังกรดำยังได้แกะสลักหุบเขาทั้งหมดนี้ด้วย ขณะที่มังกรดำปกครองพื้นที่แถบนี้ มันทำให้รัศมีหลายพันไมล์ทะเลจากที่นี่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย” หลังจากทักล่าวถึงตรงนี้ ฉีหลินก็ถอนหายใจออกมา “ข้าอยู่ใกล้ๆ เมื่อข้าได้ยินเรื่องเหล่านี้ ข้าจึงไม่อาจเพิกเฉยได้”

“ ... ”

โอหยางโซวไม่คิดเลยว่า ฉีหลินตนนี้จะเป็นนักรบที่ชอบธรรม

“ข้ามาที่เกาะแห่งนี้เพื่อใช้เหตุผลกับมังกรดำ แต่เขากลับไม่ฟังสิ่งใด ดังนั้น ข้าจึงไม่มีทางเลือกนอกจากพยายามพาเขากลับไปยังเผ่าพันธุ์ของเขา เพื่อจัดการกับเขา ใครจะรู้ว่ามังกรดำจะแข็งแกร่งอย่างมาก พวกเราต่อสู้กัน 3 วัน 3 คืน ก่อนที่ทั้ง 2 ฝ่ายจะได้รับบาดเจ็บสาหัสกันทั้งคู่”

โอหยางโซวคิดถึงพลังการทำลายในระหว่างการต่อสู้ของพวกเขา มันคงจะทำให้หุบเขาแห่งนี้ มีสภาพเป็นเช่นนี้ “การต่อสู้ของสัตว์ร้ายชั้นพระเจ้าน่ากลัวอย่างแท้จริง มันสามารถทำลายล้างโลกได้เลยทีเดียว”

“เจ้าควรจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อพวกเราตาย ร่างของพวกเรา ก็ถูกทำลาย เหลือเพียงจิตวิญญาณของพวกเราเท่านั้นที่คงอยู่ จิตวิญญาณของข้าไม่สามารถจะออกจากร่างได้นานเกินไป ไม่อย่างนั้น มันจะสลายหายไป ในขณะที่จิตวิญญาณมังกรดำใช้ประโยชน์จากการก่อตัวบางอย่าง สร้างปัญหาในหุบเขาต่อไป” เสียงของฉีหลินเหมือนจะตำหนิตัวเอง

“ในที่สุด ความยุติธรรมก็ทำงาน มังกรดำสูญหายไปแล้ว มันคงถึงเวลาที่ข้าจะต้องกลับแล้ว”

“กลับ?” โอหยางໂซวถามอย่างเป็นกังวล

จากที่ฉีหลินกล่าว มันกำลังจะออกไปจากที่นี่ใช่หรือไม่?

“ข้าไม่ได้กลับไปเกิดใหม่ เพราะข้าต้องคอยเฝ้ามังกรดำเอาไว้ ตอนนี้มันได้สูญหายไปแล้ว ข้าสามารถจะกลับไปเกิดใหม่ได้อย่างเป็นสุขเสียที อยากรู้ก็ตาม...”

โอหยางໂซวสังเกตได้ว่า ฉีหลินตอนนี้ไม่ได้เป็นเพียงผู้ชอบธรรมเท่านั้น มันยังเป็นนักกวีที่ซึ่มเศร้าอีกด้วย

“อยากรู้ก็ตามอะไรหรือ?” โอหยางໂซวถาม

“อยากรู้ก็ตาม ข้าจะต้องตอบแทนเจ้าก่อน เมื่อข้าได้เห็นตราทองคำของเจ้า ข้าก็ตระหนักได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการวางแผนมาแล้ว และข้าก็คงจะไม่ได้มาที่นี่โดยบังเอิญ” ฉีหลินอธิบาย

“...”

สหายผู้นี้ราวกับได้รับการนำทางจากสวรรค์

“ท่านหมายความว่า ท่านยินดีที่จะย้ายเข้ามาอยู่ในตรานี้หรือ?” โอหยางโขวถาม เขาไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อฉีหลินย้ายเข้ามาอยู่ในตราทองคำฉีหลิน

“ถูกต้อง”

ฟู! โอหยางโขวถอนหายใจอย่างโล่งอก

ความตะเยอทะยานของเขาไม่เคยลดลง

เมื่อเห็นว่าเรื่องนี้ถูกตัดสินแล้ว โอหยางโขวก็กถามเรื่องอื่นๆ “สามารถใช้ประโยชน์จากชีพจรมังกรได้หรือไม่?”

“แน่นอนว่าสามารถทำได้”

โอหยางโขวรู้สึกยินดีและโค้งคำนับ “ขอบคุณมากผู้อาวุโส สำหรับความช่วยเหลือของท่าน”

“เจ้าต้องการให้ชีพจรมังกรเชื่อมต่อกับมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ของเจ้าหรือ?” ฉีหลินถาม

“ถูกต้อง” โอหยางโขวไม่ได้หลีกเลี่ยงคำถาม เมื่อมังกรดำสามารถได้รับความช่วยเหลือในการบ่มเพาะจากชีพจรมังกรได้ มังกรแห่งโซค

วาสนาและแก่นแท้ของเขาก็สามารถทำได้เช่นกัน นอกจากนี้ คำว่าชีพ
จรมังกรและราชวงศ์ก็มีความเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด

ดังนั้น โอหยางໂ໊วจึงอดไม่ได้ที่จะคิดถึงความเป็นไปได้นี้

“ก็ได้ ข้าจะช่วยเจ้าซักครั้ง” ฉีหลินเป็นดังคนใจดีและชอบธรรม

“ขอบคุณผู้อาวุโส!” โอหยางໂ໊วคำนับอีกครั้ง

“ในโครงกระดูกมังกร มีรูปแบบอยู่ เจ้าจงนั่งลงและตั้งสมาธิ คิดถึง
ภาพของมังกรแห่งໂ໊ควาสนาและแก่นแท้ของเจ้าในหัว ที่เหลือข้าจะ
จัดการเอง!” ฉีหลินกล่าว

โอหยางໂ໊วพยักหน้า และทำตามคำแนะนำของเขา

รูปแบบนั้นสะดุดตามาก โอหยางໂ໊วจึงพบมันในทันที เขาจึงนั่งลงและ
รีบตั้งสมาธิในทันที ฉากการต่อสู้ระหว่างมังกรดำและมังกรแห่งໂ໊ควา
สนาและแก่นแท้ ปรากฏขึ้นในหัวของเขา

มังกรแห่งໂ໊ควาสนาและแก่นแท้ ยาวหลายร้อยกิโลเมตร และดู
ยิ่งใหญ่อย่างมาก

แม้ว่ามังกรแห่งໂ໊ควาสนาและแก่นแท้ในปัจจุบันจะดูยิ่งใหญ่ แต่มันก็
ยังเด็ก ความรู้สึกที่มันมีต่อโอหยางໂ໊วก็คือ พ่อ ที่เป็นญาติสนิทของ
มัน

โอหยางໂ໊วยิ้มออกมา มีความรู้สึกที่อบอุ่นอยู่เต็มหัวใจของเขา

ในขณะนั้นเอง เกิดการระเบิดขึ้นของพลังงานจิตวิญญาณที่แข็งแกร่ง
จากรูปแบบดังกล่าว และมันพุ่งเข้าสู่ร่างของเขาอย่างต่อเนื่อง และ
โจมตีเส้นลมปราณของเขา

โอหยางโซวไม่กล้าประมาท เขารีบหมุนวนกำลังภายในแรกกำเนิดสี
ทองของเขาอย่างเต็มกำลัง

อย่างแปลกประหลาด เมื่อพลังงานจิตวิญญาณเหล่านี้ผ่านเส้น
ลมปราณเข้าสู่ต้นเถียนของเขา มันก็หายไปทั้งหมด ในขณะเดียวกัน
นั้น มันก็ปรากฏตัวขึ้นบนท้องฟ้า และเข้าสู่ร่างของมังกรแห่งโชค
วาสนาและแก่นแท้

ต่อจากนั้น

เส้นลมปราณของโอหยางโซวก็ถูกทำความสะอาดและฟื้นฟูโดยพลังจิต
วิญญาณนั้น และมันเริ่มจะแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ เส้นลมปราณอัน
แข็งแกร่งของเขาขยายออกเล็กน้อย เส้นลมปราณย่อยบางส่วนก็เริ่ม
ปรากฏขึ้น เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง มี
การพัฒนาในอัตราที่มองเห็นได้ ดูเหมือนว่าเขากำลังจะทะลวงคอขวด

ในเวลาสั้นๆนี้ โอหยางโซวได้รับประโยชน์มากมาย

การเผชิญกับความบังเอิญเช่นนี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นยากอย่างมาก

แน่นอนว่า ผู้ที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดก็คือ มังกรแห่งโชควาสนาและ
แก่นแท้ ร่างของมันเริ่มกลายเป็นจริงมากขึ้น

จากเดิมที่ครึ่งร่างแดงครึ่งร่างขาว ตอนนี้ มันมีสีแดงบริสุทธิ์แล้ว

โอหย่างโหยังคงนั่งสมาธิอยู่ พลังจิตวิญญานไม่มีที่ท้าวว่าจะเหือดแห้งลงเลย หลังจากผ่านไป 1 ชั่วโมง มันก็ยังคงไหลเข้าสู่ร่างกายของเขาอย่างต่อเนื่อง

ในเวลานี้ มันทำให้เส้นลมปราณของเขาเริ่มปวมขึ้นแล้ว

TWO Chapter 621 ตราจักรพรรดิ

บนท้องฟ้า มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ ค่อยๆแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้การบำรุงของพลังงานจิตวิญญาณ สีขาวที่ยังหลงเหลืออยู่เริ่มกลายเป็นสีแดง

และมันค่อยๆกลายเป็นสีแดงโดยสมบูรณ์

ในเวลาเดียวกันนั้น โอหยางโซวกำลังเจ็บปวดอยู่ในสุสานมังกร เส้นลมปราณทั้งหมดของเขาเป็นเหมือนแม่น้ำ ขณะที่พลังงานจิตวิญญาณเป็นดั่งกระแสน้ำที่เชี่ยวกราก

ขณะที่มันไหลผ่านแม่น้ำ มันก็ทำให้แม่น้ำขยายใหญ่ขึ้นและทำให้แม่น้ำต้องรับภาระหนัก

มันดูเหมือนว่าเขาจะไม่สามารถอดทนได้อีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม โอหยางโซวยังคงมุ่งมั่น และรักษาการเชื่อมต่อกับมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ไว้ เขาอดทนกับความเจ็บปวดที่คนธรรมดาไม่สามารถจะเข้าใจได้ ในขณะเดียวกัน เขาก็หมุ่นวนเทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองเพื่อรักษาความเจ็บปวด

เมื่อเทียบกับกระแสน้ำพลังงานจิตวิญญาณแล้ว กำลังภายในแรกกำเนิดสีทองเป็นเหมือนกับกระแสน้ำขนาดเล็ก ที่ไหลไปตามแม่น้ำช้าๆ ตลอดเส้นทางการไหลของมัน มันได้รักษาเส้นลมปราณ และทำให้มันแข็งแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ

ตลอดกระบวนการนี้ กำลังภายในแรกกำเนิดสีทองยังได้กลืนกินพลังงานจิตวิญญาณ เพื่อเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับตัวเองด้วยเหตุนี้เอง การบ่มเพาะของโอหยางโชวจึงได้พัฒนาขึ้นด้วย

แต่การทำเช่นนี้ก็ทำให้เขาเจ็บปวดอย่างมากเช่นกัน

ครึ่งชั่วโมงต่อมา มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ก็กลายเป็นสีแดงบริสุทธิ์โดยสมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม มันไม่ได้ขยายใหญ่ขึ้น แต่กลับลดขนาดลงแทน ขนาดของมันลดลง 50% แต่ดูเป็นรูปเป็นร่างและสมจริงมากขึ้น

เสียงแจ้งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของเขา

“แจ้งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่หฺวู่ยี่ มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ ได้อัปเดตสู่ขั้นที่ 2 แล้ว ความรุ่งเรืองและโชคดียิ่งของดินแดนจะระเบิดขึ้น สภาพแวดล้อมต่างๆได้สนับสนุนคุณ ได้รับรางวัลพิเศษ : ค่าสถานะโชคดียิ่ง 10 แต้ม!”

โอหยางโชวจีก็ยิ้มออกมา ในที่สุด สถานะโชคดียิ่งก็ไม่ใช่ภาระของเขาอีกต่อไป ด้วยเหตุนี้ มันดูเหมือนว่าโชคดียิ่งของคนจะเพิ่มขึ้นตามการอัปเดตของมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้

เมื่อมังกรอัปเดตเป็นมังกรสีม่วงขั้น 3 และมังกรสีทองขั้น 4 เขาอาจจะได้รับรางวัลอีกมากมาย

อย่างไรก็ตาม การจะอัฟเกรดมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ได้นั้น
จะต้องประสบกับสถานการณ์ที่ยากลำบากอีกมากมาย

ในเขตทुरกันดาร์ ประเทศของผู้เล่น แบ่งออกเป็นราชวงศ์ราชา,
ราชวงศ์จักรพรรดิ และราชวงศ์จักรพรรดิอันยิ่งใหญ่

ข้อกำหนดของราชวงศ์ราชา คือ มังกรแดง, ราชวงศ์จักรพรรดิ คือ
มังกรม่วง, ราชวงศ์จักรพรรดิอันยิ่งใหญ่ คือ มังกรทอง

ด้วยเหตุนี้เอง ในด้านของมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้ ดินแดน
ซานไห่ได้ผ่านเงื่อนไขการก่อตั้งประเทศแล้ว

ความสำเร็จดังกล่าวน่าตกใจอย่างมาก

ทุกคนต้องเข้าใจก่อนว่า ลอร์ดชั้นนำอย่างตีเจินและคนอื่นๆ เพิ่งจะรู้
เพียงแค่การปรากฏตัวของมังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้เท่านั้น
นอกจากนี้ มังกรของพวกเขายังเป็นสีขาวบริสุทธิ์ ยังไม่มีสีสันทันใด ๆ ถูก
เติมแต่งเข้าไป

ในเวลาเดียวกันนั้น ห้างออกไปหลายพันกิโลเมตรทางดินแดนซานไห่
พวกเขาได้ต้อนรับความมงคล

บนท้องฟ้าของดินแดน มังกรแดงขนาดใหญ่ที่ยาวหลายร้อยกิโลเมตร
ปรากฏตัวขึ้น โดยไม่ว่าจะอยู่ส่วนไหนของดินแดน ทุกคนก็สามารถ
มองเห็นสิ่งนี้ได้อย่างชัดเจน เมื่อพวกเขาได้เห็นมังกรเทพเจ้า มันอด
ไม่ได้ที่พวกเขาจะน้อมศีรษะของพวกเขาลงด้วยความเคารพ

“นั่นมันมังกรเทพเจ้า มังกรเทพเจ้าอย่างแท้จริง!” บางคนกล่าวขึ้นด้วยความพิศมัยดี

อาจเป็นเรื่องของคนที่ไม่ใช่คนจีน ในการทำความเข้าใจความรู้สึกที่พวกเขามีต่อสัญญาณจากสวรรค์นี้

ท้องฟ้าค่อยๆเปลี่ยนไป และฝนจิตวิญญาณก็ตกลงมา

ถูกต้องแล้ว ฝนจิตวิญญาณ

ขณะที่ฝนจิตวิญญาณตกลงมา พื้นดินก็ดูสวยงามและมีคุณค่า

ดินของดินแดนอุดมสมบูรณ์ขึ้น พืชและสัตว์แข็งแรงขึ้น ในขณะที่สัตว์ร้ายก็สุขภาพดีและเต็มไปด้วยพลัง ฝนนี้ยังเป็นดั่งยาสำหรับประชาชน การบาดเจ็บและอาการเจ็บป่วยของพวกเขาได้รับการรักษาทั้งหมด

“มังกรเทพเจ้ากำลังปกป้องพวกเรา ท่านกำลังปกป้องพวกเรา!”

ประชาชนรู้สึกขอบคุณ และพวกเขาร่วมกันคุกเข่าอธิษฐาน

เมื่อเหล่าทหารได้ตากฝนนี้ ไม่เพียงแต่อาการบาดเจ็บของพวกเขาได้รับการรักษาเท่านั้น ความแข็งแรงของพวกเขายังเพิ่มขึ้นอีกด้วย บางคนได้รับการอัศจรรย์โดยตรงจากฝนจิตวิญญาณนี้

ไป๋ฉี, หานสิน และขุนพลคนอื่นๆมองขึ้นไปยังท้องฟ้าด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

ฝนจิตวิญญาณนี้ได้หล่อเลี้ยงประชาชนทุกคนในดินแดน ทำให้ร่างกาย
ของพวกเขาแข็งแรงขึ้น พวกเขาารู้สึกมีพลังมากขึ้น และความคิดของ
พวกเขาก็คมชัดขึ้น ทั้งหมดนี้จะช่วยให้ความแข็งแกร่งโดยรวมของ
ดินแดนเพิ่มขึ้นไปอีกระดับ

ในมหาวิทยาลัยสีหนาน เจียงซางเงยหน้ามองขึ้นไปยังมังกรเทพเจ้า สี
หน้าของเขาอาจจะคาดเดาได้

มีเพียงสวรรค์ชั้นฟ้าเท่านั้นที่สามารถจะรับสัญญาณอันเป็นมงคลนี้ได้
มันจึงไม่อาจจะหาคำใดมาอธิบายได้

ความเชื่อมั่นของประชาชนในดินแดนเพิ่มขึ้นอีก 2 จุด เป็น 99 จุด
จากการตั้งค่าของโกอา หากความเชื่อมั่นของประชาชนในดินแดน
เพิ่มขึ้นถึง 100 จุด จะทำให้ลอร์ดของดินแดนได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่
ดินแดนซานไห่ได้ทำให้เขตทुरกันดารตกตะลึงอีกครั้ง

.....

โอหยางโซวยังคงได้รับประโยชน์มากมาย

หลังจากที่มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นแท้อัฟเกรด เทคนิคการบ่ม
เพาะกำลังภายในของจักรพรรดิกี้ทะลวงเข้าสู่ชั้นที่ 11 เช่นกัน ในเวลา
ไม่ถึงชั่วโมง เขาได้ประหยัดเวลาในการบ่มเพาะได้ถึง 1 ปี

เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองมีอยู่ 12 ขั้น
ดังนั้น เขาจึงใกล้จะเข้าสู่ขั้นสูงสุดแล้ว แน่นอนว่าขั้นสุดท้ายนี้ยาก
อย่างมาก อย่างไรก็ตาม ถ้าหากเขาทำสำเร็จ เขาก็จะได้รับการเปลี่ยน
กระดูกและเส้นเอ็น

จากการประมาณการณ์ของโอหยางโซว กว่าเขาจะทะลุวงเข้าสู่ขั้นที่
12 ได้ เขาจะต้องบ่มเพาะอย่างหนักเป็นเวลาถึง 2 ปี

หลังจากนี้ เขายังจะต้องเริ่มให้ความสำคัญกับเทคนิคการบ่มเพาะ
ต่อไปของเขา

เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลือง เป็นเพียงส่วน
แรกของเทคนิคการบ่มเพาะขั้นสูงในประเทศจีน ส่วนที่สองถูกซ่อนไว้
เป็นรางวัลในแผนที่สมรภูมิ

โอหยางโซวจะต้องวางแผนล่วงหน้า ไม่อย่างนั้น เส้นทาง การบ่มเพาะ
ของเขาอาจจะประสบปัญหาได้

ส่วนที่สองของการบ่มเพาะรู้จักกันในชื่อ คัมภีร์หวงถิง ซึ่งเป็นคัมภีร์
เต๋า ไกอ่าได้ตั้งค่าให้มันปรากฏขึ้นในแผนที่สมรภูมิครั้งที่ 7

หลังจากที่เทคนิคการบ่มเพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองทะลุวง
ขั้นได้สำเร็จ ความแข็งแกร่งของโอหยางโซวก็เพิ่มขึ้นจากวัว 6 ตัวเป็น
9 ตัว ความแข็งแกร่งของเขาเพิ่มขึ้นถึง 50% เทียบได้กับความ
แข็งแกร่งของสัตว์ที่อยู่บนจุดสูงสุดอย่างพยัคฆ์เลยทีเดียว

นอกจากนี้ เมื่อเขาทะลวงชั้นที่ 12 ได้สำเร็จ ความแข็งแกร่งของเขาก็
จะเพิ่มขึ้นเป็นพยัคฆ์ 2 ตัว ซึ่งน่ากลัวอย่างแท้จริง

.....

พลังงานจิตวิญญาณยังคงไหลเข้าสู่ร่างของโอหยางโชวอย่างต่อเนื่อง
โชคดีที่หลังจากเขาประสบความสำเร็จในการทะลวงชั้นเทคนิคการบ่ม
เพาะกำลังภายในของจักรพรรดิเหลืองได้ เส้นลมปราณของโอหยาง
โชวแข็งแกร่งมากขึ้น มันจึงทำให้เขาอดทนต่อพลังงานจิตวิญญาณได้
มากขึ้น

มังกรแห่งโชควาสนาและแก่นแท้เปลี่ยนไปอีกครั้ง

สีแดงของมันเริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วง ที่ดูสง่างามและยิ่งใหญ่

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

เส้นลมปราณของโอหยางโชวก็นำมาถึงขีดจำกัดอีกครั้ง และมันทำให้เขา
ต้องอดทนกับความเจ็บปวดอีกครั้ง ในขณะนี้ ร่างของมันกร 3 ส่วน ได้
กลายเป็นสีม่วงแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน กระแสน้ำพลังงานจิตวิญญาณก็เริ่มชะลอตัวลง
และเหือดแห้งไป

“สหายตัวน้อย เหลือรากฐานบางส่วนของชีพจรจิตวิญญาณไว้เถิด”
เสียงของฉีหลินดังขึ้นที่หูของเขา

มันเป็นเรื่องยากสำหรับสวรรค์และโลกในการก่อตัวรูปแบบนี้ขึ้นมา ถ้า
กระแสน้ำพลังจิตวิญญาณนี้เหือดแห้งไป มันจะส่งผลกระทบต่อสมดุล
ของโลก การปล่อยให้รากฐานที่ยังเหลือพื้นฟูตัวเองขึ้นมาอย่างช้าๆ
เป็นการกระทำที่ถูกต้องตามศีลธรรม

โอหยางโซวพยักหน้า และตัดการเชื่อมต่อกับมังกรแห่งโซควาสนาและ
แก่นแท้

มังกรแห่งโซควาสนาและแก่นนี้แสดงออกอย่างพอใจ ก่อนที่มันจะหาย
ตัวไปบนท้องฟ้า

“ขอบคุณผู้อาวุโส!” โอหยางโซวยืนขึ้นและคำนับ

“มันเป็นโชคชะตาที่ทำให้พวกเราได้เจอกัน ข้าเพียงแค่ช่วยเหลือ
เล็กน้อย...” ก่อนที่ฉีหลินจะกล่าวจบ โอหยางโซวก็ลุกขึ้น และเดินไป
ค้นหาบางอย่างที่หวัะโหลกของมังกร

“สหายตัวน้อย เจ้ากำลังทำอะไรหรือ?” ฉีหลินถาม

“อืม...” เมื่อโอหยางโซวได้ยินคำถามนี้ เขารู้สึกอึดอัดเล็กน้อย “ข้าได้
ยินมาว่า มังกรมีลูกแก้วมังกร อย่างไรก็ตาม ข้าไม่พบมันเลย”

“...”

ความโลภของโอหยางโซวทำให้ฉีหลินพูดไม่ออก

“อืม ข้าคิดว่า แทนที่จะทิ้งมันไว้ให้ฝุ่นจับ ทำไมไม่ใช้ประโยชน์จากมันล่ะ?” โอหยางโซวพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อบรรยาย

“กระเพาะ” ฉีหลินกล่าวออกมา 2 คำ

โอหยางโซวรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง เขารีบไปค้นหาที่ตำแหน่งของกระเพาะทันที เขาพบบางอย่างที่มุ่มเล็กๆด้านใน

เขาไม่ลังเลเลยที่จะสอดมือเข้าไปในนั้น เพื่อหยิบลูกแก้วมังกรออกมา

เมื่อนำมันมาตรวจสอบ เขาพบว่ามันมีขนาดเล็กกว่าไข่นกพิราบเล็กน้อย มันโปร่งแสงเหมือนกับคริสตัลหรือไข่มุก

“นี่คือลูกแก้วมังกรหรือ?” โอหยางโซวสงสัย

จากที่เขาเคยคาดหวัง ลูกแก้วมังกรจะต้องมีขนาดใหญ่ แล้วนี่มันไม่เล็กไปหน่อยหรือ?

“ใช่”

“เออล่ะ” โอหยางโซวไม่ได้ถามอะไรอีก เขาเก็บมันไว้ในถุงเก็บของเขา

สำหรับวิธีใช้งานมัน โอหยางโซวยังไม่ได้คิดใดๆ หลังจากสัมผัสกับผิวของมัน เขาก็รู้สึกว่ามันแข็งมาก ใครจะรู้ว่าสามารถกินมันเข้าไปได้หรือไม่

“พวกเราจะไปได้หรือยัง?” ฉีหลินถาม

“อืม” โอหยางໂ໊วหน้าหนาวมาก เขาพิมพ์ออกมาว่า “ถ้าเราสามารถ
ใช้โครงกระดูกมังกรนี้สร้างเรือรบขึ้นมา มันจะเป็นเช่นนี้กันน้ำ?”

ขณะที่เขากล่าวออกมา เขาต้องไปที่โครงกระดูกมังกรและไม่มีที่ท่าว่า
จะออกไป

ด้วยขนาดของโครงกระดูกมังกรนี้ แม้ว่าโอหยางໂ໊วจะมีถุงเก็บของ
ขนาดใหญ่ แต่เขาก็ยังไม่สามารถจะเก็บมันเข้าไปได้

“ ... ”

ฉีหลินพูดไม่ออกอีกครั้ง มันถอนหายใจและกล่าวว่า “เห้อ...ข้าจะช่วย
เจ้าเป็นครั้งสุดท้าย!”

“ขอบคุณผู้อาวุโส!”

หลังจากที่ฉีหลินกล่าวจบ แสงหยกก็ถูกยิงออกมาจากโครงกระดูกฉี
หลิน เข้าสู่โครงกระดูกมังกร ในฉับพลัน ขนาดของมันหดลงจน
เทียบเท่ากับขนาดของโครงกระดูกฉีหลิน

ความอัศจรรย์ของเวทมนต์ ทำให้โอหยางໂ໊วตาเป็นประกาย เขาไม่
ลังเลเลยที่จะเก็บโครงกระดูกของมังกรเข้าไปในถุงเก็บของของเขา

เมื่อเขาต้องการจะใช้มัน เขาจะขอให้ฉีหลินยกเลิกเวทมนต์ เพื่อให้
โครงกระดูกกลับมามีขนาดเท่าเดิม

มองไปที่สุสานมังกรขนาดใหญ่ มันไม่มีอะไรอื่นอีกนอกจากโครงกระดูกทั้งสอง มังกรตะวันออกแตกต่างจากมังกรตะวันตกที่ชอบสะสมสมบัติ

“ไปกันเถอะ!” หลังจากที่ฉีหลินกล่าวออกมาแล้ว มันก็กลายเป็นแสงสีเขียว พุ่งเข้าไปในตราทองคำฉีหลิน

ในฉับพลัน ตราทองคำฉีหลินเรืองแสงขึ้น ฉีหลินบนตราดูเหมือนมีชีวิตชีวาขึ้น มันดูราวกับว่ามีชีวิตจริงๆ

เสียงแฉ่งเตือนจากระบบดังขึ้นที่หูของโอหยางโซว

“แฉ่งเตือนระบบ : ขอแสดงความยินดีกับผู้เล่นฉีเยว่ห่วยี่ สมบัติลึกลับตราทองคำฉีหลินได้รับพลังจากจิตวิญญาณฉีหลิน ผนึกถูกปลดออกกลายเป็นตราจักรพรรดิอย่างเป็นทางการ!”

TWO Chapter 622 บุรุษที่พระเจ้าขึ้นชอบ

ขณะที่เสียงแฉ่งเตือนดังขึ้น โอหยางโซวกีรีบตรวจสอบสถานะของตราทันที

ชื่อ : ตราจักรพรรดิ(ระดับพระเจ้า)

ประเภท : สมบัติลับ

ลักษณะพิเศษ : ขจัดจิตวิญญาณและปีศาจร้าย(ไม่เสื่อมสลายและช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้าย), ฝ้าดูหนานเจียง(ดินแดนที่อยู่ภายใต้อำนาจของลอร์ด

จะไม่มีขีดจำกัดพื้นที่ของดินแดน ทั้งหนานเจียงจะอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ครอบครองตรานี้ ซึ่งได้รับการปกป้องและยอมรับจากราชสำนัก), ลอร์ดผู้ขายย่อง(ความเชื่อมั่นของประชาชน เพิ่มขึ้น 10%), ปกป้องโชควาสนา(ใช้อำนาจของจักรพรรดิ นำโชคชะตาโชควาสนา และแก่นแท้ของดินแดน เพื่อปกป้องประชาชน)

การประเมิน : นี่คือการจักรพรรดิที่ได้รับการปลดผนึกแล้ว ได้รับพลังจากจิตวิญญาณฉีหลิน มันอาจมีผลต่อโชควาสนาของประเทศ มันเป็นสมบัติที่ทรงคุณค่า จำเป็นต้องมีเพื่อการจัดตั้งประเทศ

หลังจากตรวจสอบสถานะแล้ว โอหยางโชวรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย ระดับของตราอัปเกรดเป็นระดับพระเจ้า แต่สถานะของมันกลับไม่ได้เปลี่ยนไปมากนัก

โอหยางโชวคาดเดาว่า มันจะแสดงอำนาจของมันออกมา เมื่อถึงเวลาในการสร้างประเทศ

หลังจากที่เก็บโครงกระดูกของฉีหลินแล้ว โอหยางโชวก็เดินออกไปจากสุสานมังกร เมื่อเขาเดินออกมาจากหุบเขา เขาก็พบกันเขียวน้อยที่ยืนเฝ้าระวังอย่างซื่อสัตย์

“พวกเราไปกันเถอะ!” โอหยางโชวยิ้ม

เมื่อพระอาทิตย์ตก หนึ่งคน หนึ่งสัตว์ร้าย ก็หายตัวไปจากเกาะร้าง

ณ หมู่เกาะสแปรตลีย์, เกาะไร้ชื่อแห่งหนึ่ง

กองเรือของเจิ้งเหอพักอยู่ที่นี้ได้ 3 วันแล้ว สามวันนี้กองเรือไม่ได้รับ
สัญญาณใดๆเลย มันทำให้ทั่วทั้งกองเรือเจียบเหงาเป็นอย่างมาก

พายุและการโจมตีจากฝูงหมึกยักษ์ ทำให้กองเรือมีการสูญเสียผู้คนไป
ถึง 500 คน นอกจากนี้ เนื่องจากน้ำทะเลท่วมทรพยากรบางอย่าง ทำให้มันไม่สามารถจะนำมาใช้ได้

ที่ร้ายแรงที่สุดก็คือ สมาชิกบางส่วนป่วยในทะเลอย่างฉับพลัน ทีม
แพทย์ทั้งหมดจึงยุ่งวุ่นวายอย่างมาก ก่อนที่จะควบคุมโรคได้เล็กน้อย
สาเหตุเกิดจาก กะลาสีเหล่านี้เดินทางไกลเป็นครั้งแรก มันจึงทำให้
พวกเขาเจ็บป่วยได้ง่าย

หากไม่มีเจิ้งเหออยู่ พวกเขาคงจะไม่มีกำลังใจในการสู้ต่อไป

ถึงอย่างนั้น ในตอนนี้ แม้แต่ตัวเจิ้งเหอเองก็ยังลำบาก

จากเต็นท์ผู้บัญชาการที่สร้างขึ้นมาชั่วคราว มีเสียงถกเถียงดังขึ้น

“พวกเราไม่สามารถจะรอได้อีกต่อไป พวกเราจะต้องออกไปค้นหา
ท่านลอร์ด!” เสียงที่หยาดกายของชายคนหนึ่งดังขึ้น เสียงของเขาเต็มไปด้วย
ความกังวลและรีบร้อน

“ข้าได้จัดให้เรือชื่อหมาออกค้นหาพื้นที่รอบๆแล้ว” เสียงที่ตอบกลับ
เป็นเสียงที่อ่อนโยนและพิเศษมาก

นอกเหนือจากเจิ้งเหอแล้ว ในกองเรือไม่มีใครมีเสียงเช่นนี้

“เรือชื่อหมา? มันไปได้ไม่ไกลเพียงพอ พวกเราจำเป็นจะต้องให้กองเรือหลัก” ชายที่หยาบคายไม่เห็นด้วย “ถ้าท่านไม่เห็นด้วย ข้าจะนำคนของข้าออกไปค้นหาท่านลอร์ดเอง”

“ไม่!” ทศนคติของเจิ้งเหอยังคงมั่นคง

“เจ้ามัน... แท้จริงแล้วเจ้าไม่ได้สนใจเกี่ยวกับความปลอดภัยของท่านลอร์ดเลยหรือ!” คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเจิ้งเหอก็คือ นายกององครักษ์ส่วนตัวของลอร์ด เฉินต้าเมิ่ง เมื่อเห็นว่าเจิ้งเหอส่ายศีรษะ เฉินต้าเมิ่งก็จ้องมองจนตาเกือบจะกลนออกมา

ในฐานะนายกององครักษ์ส่วนตัวของลอร์ด เขาสามารถบัญชาการองครักษ์

ษ์สงครามศักดิ์สิทธิ์ได้ถึง 1,000 นาย เขามีตำแหน่งที่พิเศษอย่างแท้จริงในกองเรือนี้ แม้แต่จอมพลเรืออย่างเจิ้งเหอก็ไม่ได้มีอำนาจเหนือเขา

ในช่วงที่เกิดการต่อสู้ เฉินต้าเมิ่งไม่อาจจะช่วยอะไรได้ นอกจากมองดูลอร์ดของเขาออกไปต่อสู้ตามลำพัง มันจึงทำให้เขารู้สึกอับอายเป็นอย่างมาก

หากไม่ได้รับคำสั่งจากลอร์ดโดยตรง เขาคงจะไม่ยอมถอยออกมาอย่างแน่นอน หลังจากที่เขาถอยออกมาได้ ลอร์ดได้สั่งให้พวกเขามารออยู่ที่เกาะร้าง อย่างไรก็ตาม หัวใจของเฉินต้าเมิ่งเต็มไปด้วยความไม่สบายใจ

ในทุกๆวัน เขาจะเร่งรัดให้เจิ้งเหอนำกองเรือออกไปค้นหาลอร์ด

เจิ้งเหอเคยออกเรือไปทางตะวันออกแล้ว 7 ครั้ง และเขาเห็นมาเกือบทุกอย่าง ในช่วงเวลาที่สำคัญนี้ ความอดทนเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด

พวกเขาไม่ได้ถกเถียงกันเพียง 1 หรือ 2 ครั้ง แต่พวกเขาถกเถียงกันเป็นประจำ

“ข้าปรารถนาดี ท่านลอร์ดให้ข้าเป็นผู้รับผิดชอบกองเรือ ข้าจึงต้องดูแลความปลอดภัยของพวกเขา” เฝิฉินู้น้ำกับฉินต้าเมิ่ง เจิ้งเหอไม่ได้หวาดกลัวใดๆ

“เจ้ามัน...!”

ฉินต้าเมิ่งอดไม่ได้ เขาจึงชักดาบขนาดใหญ่ออกมาจากเอว

“ปกป้องท่านขุนพล!”

เมื่อเห็นการกระทำของเขา ทหารรอบๆก็ชักดาบของพวกเขาออกมา และจ้องมองไปที่ฉินต้าเมิ่งอย่างรุนแรง ทหารเหล่านี้เป็นองครักษ์ส่วนตัวที่โอหยางโซวสั่งให้ดูแลเจิ้งเหอ

บรรยากาศในเต็นท์ตึงเครียดมากขึ้น

“ถอยออกมา!” เจิ้งเหอขมวดคิ้วและออกคำสั่ง

“ท่านขุนพล!”

เมื่อองค์รักษ์ส่วนตัวของเจิ้งเหอได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของพวกเขา
เขาก็เป็นกังวลเล็กน้อย

“ข้าบอกให้ถอยออกมา!”

“ขอรับ!”

อย่างช่วยไม่ได้ องค์รักษ์ส่วนตัวทำได้เพียงถอยออกมาเท่านั้น

ในระหว่างช่วงเวลานั้น เฉินต้าเมิ่งยืนอยู่อย่างกล้าหาญ และจ้องมอง
ไปอย่างเย็นชา “1 วัน ข้าจะรออีกแค่ 1 วันเท่านั้น หลังจากนั้น ไม่ว่า
ท่านจะเห็นด้วยหรือไม่ ข้าจะมุ่งหน้าออกทะเลในอีก 1 วัน”

หลังจากที่กล่าวจบ เฉินต้าเมิ่งก็เดินออกจากเต็นท์ไป

เมื่อเจิ้งเหอเห็นว่าเฉินต้าเมิ่งออกไปแล้ว เขาก็ปล่อยลมหายใจยาว นี่
เป็นครั้งแรกที่มีประกายความกังวลปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น ก่อนที่แสงอาทิตย์จะส่องสว่างสดใส ผิวน้ำทะเลดูราวกับ
กระจกเงา มันไม่มีคลื่นใดๆเลย

ในฉับพลัน พระอาทิตย์ขึ้น

พระอาทิตย์สีแดงค่อยๆลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า และส่องแสงสว่างลงมา ท้องทะเลสีครามดูอบอุ่นขึ้นมาภายในแสงอาทิตย์ที่ส่องลงมาจากบนท้องฟ้า

หันหลังให้กับพระอาทิตย์ ชายคนหนึ่งกำลังเดินขึ้นฝั่งช้าๆ

ถูกต้องแล้ว เขากำลังเดินอยู่

ชายคนนี้ได้มานั่งอยู่บนเรือ แต่เขากำลังเดินขึ้นฝั่งเข้ามาใกล้เกาะร้างอย่างรวดเร็ว ภายใต้เงาจากแสงพระอาทิตย์ เขาดูราวกับเป็นผู้อมตะจากสวรรค์

มีเพียงบางคนที่อยู่ใกล้ๆเท่านั้น ที่จะสังเกตเห็นว่ามีสัตว์ร้ายอยู่ใต้เท้าของเขา สัตว์ร้ายนี้มีหัวที่ดูน่ากลัว และมีเขาที่แหลมคมปรากฏขึ้นบนผิวทะเล

อย่างแปลกประหลาด ต่อหน้าบุรุษผู้นี้ สัตว์ร้ายตนนี้ดูอ่อนโยนมาก
หนึ่งบุรุษ หนึ่งสัตว์ร้าย ดูกลมเกลียวกันเป็นอย่างมาก

“ท่านลอร์ด ท่านลอร์ดกลับมาแล้ว!”

เรือชื่อหมาที่ราดตระเวนอยู่ ได้พบร่องรอยของคน จึงช่วยไม่ได้ที่จะเข้ามาตรวจสอบ

ในที่สุด ความพยายามอย่างหนักในช่วงไม่กี่วันมานี้ของพวกเขา ก็
ประสบผล

“ท่านลอร์ด ท่านลอร์ดอยู่ที่ไหน?”

เฉินต้าเหมิงราวกับเป็นม้าป่า เมื่อได้ยินเสียงทหารตะโกน เขารีบพุ่งออกมาจากเต็นท์และมองไปรอบๆทันที จากนั้น เขาก็สังเกตเห็นว่ามีชายคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาใกล้ฝั่ง

“เป็นท่านลอร์ดจริงๆด้วย!” ชายผู้กล้าหาญคนนี้ถึงกับฉีกยิ้มออกมาเมื่อเจิ้งเหอได้ยินข่าวนี เขาก็รีบเดินออกมาจากเต็นท์ของเขาทันที มีแสงแห่งความปิติยินดีปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา เมื่อเห็นเฉินต้าเหมิงและมองเห็นน้ำตาของเขา เจิ้งเหอก็หัวเราะออกมา

“ท่านกำลังมองอะไร? ก็แค่ทรายมันเข้าตาซ้ำ” เฉินต้าเหมิงตะโกนออกไปอย่างมั่นใจ

ระยะห่างระหว่างทั้งสองสั้นลงอีกครั้ง

.....

การกลับมาของโอหยางโซว ถือเป็นพรอันยิ่งใหญ่สำหรับกองเรือ

หลังจากการต่อสู้ในพายุ โอหยางโซวไม่ได้เป็นเพียงลอร์ดของพวกเขาอีกต่อไป แต่เขาเป็นดั่งราชาของพวกเขา และวีรบุรุษของพวกเขา

พวกเขาไม่อาจจินตนาการได้เลยว่า ลอร์ดของพวกเขาหลบหนีออกมาจากสัตว์ร้ายที่น่าสะพรึงกลัวนั้นได้อย่างไร

ดังคำกล่าวที่ว่า ฟ้าหลังฝนนั้นงดงาม

กองเรือเดินทางกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากขึ้น และขวัญกำลังใจ
ของพวกเขาก็ทะยานขึ้นไปสู่ท้องฟ้า ความจงรักภักดีต่อลอร์ดของพวกเขา
เขาขึ้นไปสู่ระดับใหม่

แน่นอนว่าพวกเขาจะต้องเดินทางต่อไป

ภารกิจในการเดินทางของพวกเขา มันเพิ่งจะเริ่มขึ้นเท่านั้น

บ่ายวันนั้น กองเรือได้จัดเตรียมความพร้อม และออกเดินทางต่ออีก
ครั้ง

TWO Chapter 623 ช่องแคบมะละกา

กองเรือเดินทาง ได้เดินทางต่อไป

ผ่านหมู่เกาะสแปรตลีย์ แล้วเข้าสู่ช่องแคบยะโฮร์

เมื่อคิดถึงช่องแคบยะโฮร์ ก็ต้องกล่าวถึงยะโฮร์(ผู้แต่งหมายถึงประเทศ
มาเลเซีย) ยะโฮร์แยกเป็น 2 ส่วน ทางตะวันตก ยะโฮร์อยู่ในคาบสมุทร
มลายู ทางเหนือเชื่อมกับสยาม ทางใต้เชื่อมกับสิงคโปร์ ทางตะวันออก
อยู่ทางเหนือของเกาะบอร์เนียว เชื่อมต่อกับบรูไน โดยทางใต้เชื่อมต่อ
กับชวา(ผู้แต่งหมายถึงประเทศอินโดนีเซีย)

ยะโฮร์, สิงคโปร์, สยาม, และชวา รวมถึง อันนัม, ลูซอน(ฟิลิปปินส์),
บรูไนท์, หนานจาง(พม่า), เจนละ(กัมพูชา) และลาว ทั้งหมดเป็น
สมาชิกของพันธมิตรอาเซียน

จากแผนผังของรัฐบาลสหพันธ์ ประเทศทั้งสิบนี้ของอาเซียน ถูกนับ
รวมเป็นภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดังนั้น ประเทศทั้งสิบนี้จึงทั้ง
แข่งขันและทำงานร่วมกันภายในเกมส์

ในฐานะหนึ่งในพันธมิตรอาเซียน ยะโฮร์เป็นประเทศที่มีชื่อเสียงใน
ด้านการทำเหมืองแร่ดีบุก ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก

ใครจะรู้ว่า มีความขัดแย้งและเลือดที่เหมืองแร่ดีบุก เกิดขึ้นในยะโฮร์
มากเพียงใด

ในด้านดีบุก ในประวัติศาสตร์จีน พวกเขาได้พึ่งพายะโฮร์ในอดีต
โดยเฉพาะอย่างยิ่งดีบุกที่มีคุณภาพสูง ดีบุกสามารถนำมาใช้ได้หลาย
อย่าง ตัวอย่างเช่น นำมาทำกล่องใส่ใบชา เพื่อป้องกันความชื้นได้

นอกจากนี้ พริกของยะโฮร์ยังมีชื่อเสียงไปถึงตะวันตก

นอกเหนือจากผลิตภัณฑ์พิเศษทั้งสองแล้ว ยะโฮร์ก็ไม่มีอะไรเป็นที่
สนใจสำหรับโอหยางโชวอีก เป้าหมายสุดท้ายในการเดินทางครั้งนี้ของ
โอหยางโชวก็คือ อังกฤษ มันเป็นสิ่งที่ยังไม่มีใครเคยทำได้มาก่อน
(ในประวัติศาสตร์จีน)

ถ้ากองเรือต้องการซื้อพริกและผลิตภัณฑ์อื่นๆ เพื่อไปขายทางตะวันตก พวกเขาจำเป็นต้องซื้อเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม โอหยางโซว ไม่ได้วางแผนที่จะทำเช่นนั้น

ในความเป็นจริง เมื่อกองเรือเข้าสู่ช่องแคบยะโฮร์ โอหยางโซวก็มีความกังวลเกี่ยวกับประเทศขนาดเล็กแห่งหนึ่ง

นั่นคือ สิงคโปร์

สิงคโปร์อยู่ใกล้กับยะโฮร์ ตั้งอยู่ปลายสุดทางตะวันออกเฉียงใต้ของช่องแคบมะละกา ซึ่งเป็นจุดที่มีความสำคัญอย่างมาก

ช่องแคบมะละกาเป็นจุดเชื่อมต่อระหว่างมหาสมุทรอินเดียและมหาสมุทรแปซิฟิก ถ้าใครในยุโรปหรือแอฟริกา ต้องการจะผ่านเข้ามายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือเอเชียตะวันออก พวกเขาจะต้องผ่านเส้นทางนี้

สิงคโปร์มีขนาดเล็กยิ่งกว่าเมืองบางแห่งในประเทศจีน และมีผู้อยู่ไม่ถึง 400,000 คน

ประเทศแห่งนี้ครอบครองภูมิประเทศที่มีความสำคัญ แล้วมันจะไม่ใช่ที่สนใจได้หรือ?

แม้ว่าแผนที่เกมส์จะขยายขึ้น 10 เท่า แต่สิงคโปร์ทั้งหมดก็มีพื้นที่เพียง 7,000 ตารางกิโลเมตรเท่านั้น แค่เมืองขนาดกลางระดับ 3 ก็กินพื้นที่ 4,000 ตารางกิโลเมตรแล้ว

หลังจากที่แยกพื้นที่ส่วนของเมืองหลวงของสิงคโปร์ เมืองสิงโตออกไปแล้ว พื้นที่ของสิงคโปร์ยังมีขนาดเล็กลงไปอีก

ท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดของสิงคโปร์ ได้ชื่อว่าเป็นท่าเรือที่ดีที่สุดในเอเชีย เมืองสิงโตตั้งอยู่ใกล้กับท่าเรือสินโจว ที่นี่คือจุดโจมตีทางยุทธศาสตร์

เพื่อหลีกเลี่ยงเมืองหลวง เมืองเพ็งซาน ซึ่งเป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 ได้ตั้งอยู่ทางตะวันออกของสิงคโปร์

สำหรับกิลด์ผู้เล่น มีกิลด์ขนาดใหญ่เพียงกิลด์เดียว ชื่อว่า กลุ่มทหารรับจ้างเทมาเซค ซึ่งตั้งฐานอยู่ที่เมืองหลวงสิงโต นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ยังมีกลุ่มนักผจญภัยกลุ่มเล็กๆกระจายตัวกันอยู่

แม้จะเป็นเช่นนั้น มันก็ยังคงเป็นเรื่องยากที่โอหยางโซวจะเข้าครอบครองสิงคโปร์ได้

โดยไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งใด เพียงแค่ผู้เล่นอาชีพสายต่อสู้ 100,000 คนของพวกเขา ก็สามารถจะจัดการกับกองเรือเดินทางของเขาได้แล้ว นี่ยังไม่รวมกองทัพของเมืองหลวงอีก

จากการตั้งค่าของโกอา กำลังพลในเมืองหลวง จะคิดเป็น 10% ของประชากรประเทศ ถ้าประเทศหนึ่งมีหลายเมืองหลวง มันจะถูกแบ่งออกเท่าๆกัน

ดังนั้น เนื่องจากประเทศจีนที่มีประชากร 100 ล้านคน เมืองหลวงแต่ละแห่งจึงมีกำลังพลราว 1 ล้านนาย

ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นเรื่องยากอย่างมากที่ลอร์ดจะเข้ายึดเมืองหลวงได้
ทุกคนยังต้องเข้าใจด้วยว่า ทหารเหล่านั้นเป็นทหารชั้นสูงที่มีอุปกรณ์
ครบครัน

หลังจากที่จักรพรรดิย้ายเข้าสู่เมืองหลวง ทหารเหล่านั้นจะเปลี่ยนเป็น
กองกำลังพิเศษของราชวงศ์นั้นๆ ตัวอย่างเช่น เมืองเสียนหยาง มี
กองทัพเหล็กฉินที่มีชื่อเสียง

นอกจากนี้ ยังมีผู้นำกองทัพก็อย่าง หวังเจียนและเมิ่งเทียน ซึ่งเป็น
ขุนพลที่มีชื่อเสียง

ในทำนองเดียวกัน ลั่วหยางก็มีกองทัพทหารม้าเหล็กอัน

จากจำนวนผู้เล่นสิงคโปร์ 400,000 เมืองหลวงสิงโต คงจะมีกำลังพล
ราว 40,000 นาย

หากพวกเขาต่อสู้กันในเขตของดินแดนซานไห่ แน่นอนว่าพวกเขาไม่
กลัวกำลังเพียง 40,000 นายนี้ พวกเขาสามารถใช้กลุ่มกองทัพทหาร
เดียว ทำลายศัตรูของพวกเขาได้ง่ายๆ

ปัญหาก็คือ กองกำลังที่โอหยางโซวนำมา เป็นกองเรือที่ก่อตัวขึ้นจาก
กองพลเรือเพียง 2 กองพลเท่านั้น

นอกจากนี้ ยังมีเมืองเฟิงซานที่เป็นเมืองขนาดกลางระดับ 2 พวกเขา
ควรมีกำลังไม่น้อยกว่า 5,000 นาย

ผู้เล่นอาชีพสายต่อสู้ 100,000 คน, กองทัพเมืองหลวงสิงโต 40,000 นาย และกองทัพเมืองเฟิงซาน 5,000 นาย นี่คือนักกองกำลังหลักของประเทศสิงคโปร์ ถ้าโอหยางโชวต้องการครอบครองสิงคโปร์ เขาจะต้องทำลายกองทัพทั้งสามนี้ทั้งหมด

ถูกต้องแล้ว ทำลาย

เพราะในสงครามระหว่างประเทศ มันไม่มีการยอมจำนนใดๆ

เรื่องเดียวที่โอหยางโชวรู้สึกว่โชคดียก็คือ สิงคโปร์อยู่ในแวดวงเดียวกับประเทศจีน ต้นไม้เทคโนโลยีจึงเหมือนกัน ดังนั้น สิงคโปร์จึงขาดแคลนเรือรบและปืนใหญ่แบบตะวันตก

ถ้าไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะไม่มีโอกาสใดๆ

.....

โกอา ปีที่ 3 เดือนที่ 4 วันที่ 20

ณ กองเรือ, เรือรบหลงโชวฮ่าว

เรือชื่อหมาที่ถูกส่งออกไปสำรวจภูมิประเทศของสิงคโปร์ ได้กลับมา รายงานรายละเอียดแล้ว

ในห้องสงคราม บนเรือรบหลงโชวฮ่าวชั้น 3 ขุนพลทั้งสี่ เจิ้งเหอ, เฉินต้าเมิ่ง, เป่ย์ตงหลาย และหยานฮั่วเหยาหนี จ้องมองไปยังแผนที่ที่

ถูกวาดโดยเจ้าหน้าที่ข่าวกรอง ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันเกี่ยวกับ
กลยุทธ์

โอหยางโซวนั่งอยู่ในตำแหน่งประธานโดยไม่กล่าวสิ่งใด

พวกเขาจะทำการโจมตีสิงคโปร์ในเร็วๆนี้ เมื่อกองเรือเดินทาง ได้
เดินทางมาถึงจุดนี้แล้ว พวกเขาได้ทำการแก้กลยุทธ์ของพวกเขาใหม่
โดยมีเจิ้งเหอเป็นผู้อธิบายข้อสรุปให้ทุกคนฟัง

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ทำให้ขุนพลทั้งสามประหลาดใจเป็นอย่างมาก
แผนการนี้เป็นความลับสูงสุด พวกเขาจึงได้รับรู้แผนการนี้ เมื่อออก
จากหมู่เกาะสแปรตลีย์แล้วเท่านั้น

จากขุนพลทั้งสาม คนที่ประหลาดใจมากที่สุดก็คือ หยานฮั่วเหยาหนี
เงินต้าเมิ่งเป็นนายกององครักษ์ส่วนตัว เขาไม่สนใจเรื่องอะไรนอกจาก
การปกป้องความปลอดภัยของลอร์ด เผ่ยตงกลายเป็นคนของกองทัพ
เขาจึงทำตามคำสั่งกองทัพอย่างเคร่งครัด

หยานฮั่วเหยาหนีแตกต่างออกไป ในฐานะที่เป็นผู้เล่น เขามองการณ์
ไกลยิ่งกว่า เขารู้ดีว่าสิงคโปร์มีค่ามากแค่ไหนสำหรับดินแดนซานไห่
โดยเฉพาะในด้านการปกครองท้องทะเล

เป็นอีกครั้งที่ความทะเยอทะยานของลอร์ดทำให้เขาประหลาดใจ

อาจกล่าวได้ว่า หัวใจของหยานฮั่วเหยาหนีกำลังลุกไหม้ เขารู้สึกโชคดียิ่งอย่างแท้จริงที่ได้เข้าร่วมดินแดนซานไห่ ไมอย่างนั้น เขาคงจะไม่ได้มีโอกาสได้ทำภารกิจอันยิ่งใหญ่

ทุกคนสามารถจินตนาการได้ว่า เหล่าผู้เล่นในประเทศจีนจะบ้าคลั่งเพียงใดเพื่อได้รับข่านี้ ในความเป็นจริง ผู้เล่นจีนมีความขัดแย้งกับสิงคโปร์ไม่น้อยเลยทีเดียว

แม้ว่าทั้งสองจะเป็นดั่งพันธมิตรกัน แต่พวกเขาก็มีความขัดแย้งกันอยู่เป็นประจำ

เมื่อดินแดนซานไห่สามารถเข้าครอบครองสิงคโปร์ได้ ผู้เล่นจีนคงจะรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

“ข้าคิดว่า กุญแจสำคัญในสงครามครั้งนี้ก็คือ การเข้ายึดเมืองหลวง สิงโตอย่างรวดเร็ว” หยานฮั่วเหยาหนีจ้องมองไปที่แผนที่แล้วกล่าวต่อ “ถ้าสงครามถูกลากยาวออกไป ประเทศเพื่อนบ้านรอบๆ ก็จะมาเข้าร่วมด้วย เมื่อถึงตอนนั้น พวกเราจะถูกโจมตีจากหลายฝ่าย และคงทำได้เพียงหลบหนีอย่างน่าเศร้าเท่านั้น”

หยานฮั่วเหยาหนีเข้าใจอย่างแท้จริงว่า จุดใดคือตัวชี้ขาดชัยชนะหรือพ่ายแพ้

เมื่อเงินต้าเหมิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็จ้องมองไปที่หยานฮั่วเหยาหนี

เป็นธรรมดาที่หยานฮั่วเหยาหนีจะไม่สนใจเงินตำเหมิง เขาจึงมองไปที่
โอหยางโซวโดยตรง

“3 วัน พวกเรามีเวลาเพียง 3 วันเท่านั้น” โอหยางโซวกล่าว

สำหรับวิธีการโจมตีสิงคโปร์ ก่อนออกเดินทาง โอหยางโซวได้บอกให้
ทบวงกิจการทหาร ทำการจำลองไว้แล้ว ข้อสรุปของพวกเขาก็คือ พวก
เขามีเวลาเพียง 3 วัน ไม่อย่างนั้น สถานการณ์จะเกินกว่าที่พวกเขา
รับมือได้

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพวกเขาขาดข้อมูลข่าวกรองเฉพาะ พวกเขาจึง
ไม่สามารถจัดการตามแผนการการสู้รบเฉพาะได้

โอหยางโซวเห็นด้วยกับการคาดเดาของพวกเขา ในชีวิตที่แล้วของเขา
สงครามที่มีชื่อเสียงที่เคยเกิดขึ้น ได้เตือนเขาว่า อาเซียนนี้เป็นดั่งรังผึ้ง
ถ้าพวกเขาไม่สนใจประเทศเพื่อนบ้านอื่น พวกเขาอาจจะต้องแบกรับ
ความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

ดังนั้น พวกเขาจึงต้องรีบเริ่มสงคราม และจบสงครามให้เร็วที่สุด

“ผู้เล่นศัตรูมีมากถึง 100,000 คน แม้ว่าพวกเขาจะเข้ามาให้พวกเรา
ฆ่าได้ง่ายๆ แต่ก็คงต้องใช้เวลาซึกพัก เพียง 3 วัน คงจะยากเกินไป”
เผ่ตงหลายขมวดคิ้ว

“ด้วยเหตุนี้ พวกเราจึงต้องใช้กลยุทธ์เท่านั้น” หยานฮั่วเหยาหนีเสนอ
อีกครั้ง เขาชี้ไปที่เมืองเฟิงซาน “เมืองหลวงสิงโต และเมืองเฟิงซาน

หนึ่งอยู่ตอนกลาง และอีกหนึ่งอยู่ทางตะวันออก ในความคิดของข้า
พวกเราควรแบ่งกองเรือเป็น 2 ส่วน”

“หนึ่งโจมตีเมืองเฟิงซาน ขณะที่พวกเราโจมตี สงครามระหว่าง
ประเทศก็จะเริ่มต้นขึ้น เหล่าผู้เล่นก็จะเข้ามาช่วยเมืองเฟิงซาน พวก
เราสามารถใช้น้ำมันเป็นเหยื่อล่อเพื่อทำลายเหล่าผู้เล่นสิงคโปร์ได้”

แผนการของหยานฮั่วเหยาหนี ทำให้ดวงตาของทุกคนเปล่งประกาย

“เชิญกล่าวต่อ” โอหยางโซ่วยังไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

“อีกหนึ่งจะหลบซ่อนตัวในทะเล เมื่อสถานการณ์ในเมืองเฟิงซานเข้าสู่
ทางตัน พวกเขาจะเข้าโจมตีท่าเรือสินโจวและเมืองหลวงสิงโต ในเวลา
นั้น การจะจัดการกองกำลัง 40,000 นาย ของเมืองหลวง ไม่ได้ยาก
เกินไปนัก” หยานฮั่วเหยาหนีอธิบาย

“ทหาร 40,000 นาย กับการปกป้องเมืองทั้งเมือง และเหล่าผู้เล่นคน
จะต่อสู้กับความตาย หลังจากแยกกองเรือออกแล้ว พวกเราจะ
สามารถเข้ายึดเมืองได้ง่ายๆจริงหรือ?” เผ่ตงหลายไม่เชื่อว่ามันจะ
ง่ายเช่นนั้น “ถ้าพวกเราเข้าสู่ทางตัน ศัตรูอาจจะถือโอกาสตอบโต้พวก
เราได้ มันไม่ใช่ความคิดที่ดีเลย”